ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΦΥΛΑΞ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἡ συνδρομὴ εἶνε προπληρωτέα ὑποχρεωτικῶς

ΕΝ ΤΩι ΕΣΩΤΕΡΙΚΩι: Ἔτησία Σελ. 10 — Ἑξάμηνος » 5

ΕΝ ΤΩι ΕΞΩΤΕΡΙΚΩι: Ἔτησία Σελ. 12 — Ἑξάμηνος » 7

Τιμὴ ἑκάστου φύλλου γρόσια 2.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΑΙ

ΤΗι ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΕΦΡΑΙΜ Κ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΟΔΟΣ.—Ἀγορὰ Κύκκου Ἀριθ. 26.

ΕΤΟΣ ΙΒ' ΑΡΙΘ. 589

ΕΝ ΛΕΥΚΩΣΙΑι (Κύπρου),

τῇ 31ῃ Ὀκτωβρίου 1917.

ΕΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΗ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ
ΠΡΟΣ ΗΝΩΜΕΝΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

«Ἐπιμένω ἰδίᾳ νὰ βεβαιώσω ὅτι καὶ ὁ τελευταῖος Βούλγαρος στρατιώτης εἶναι ἀποφασισμένος ν' ἀντιστῇ πιστῶς παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν συμμάχων καὶ πάντα νὰ πράξῃ ὅπως ἐπιτύχῃ ἐριστικὴν νίκην ἐξασφαλίζουσαν τὴν ἐλευθέραν ἀνάπτυξιν τῶν λαῶν ἡμῶν καὶ πραγματοποιοῦσαν τὴν ἕνωσιν ἁπάντων τῶν Βουλγάρων, ἥτις εἶνε ὁ σφοδρῶς ποθούμενος ἐθνικὸς ἡμῶν σκοπός».

Φερδινάνδος.

«... μεθ' ὑπερηφανείας εὐτυχὴς δύναμαι νὰ ἐπισκοπῶ τὰ κατορθώματα ταῦτα ἔτη. Τὸ ἔργον ἐστέφθη ὑπὸ ἐπιτυχίας δι' ἣ ἀκαταπαύστως εἰργάσθης ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ λαοῦ σου ἀπὸ τῶν θείων ἐκείνων ἡμερῶν ὅτε εἰσῆλθες εἰς Τύρνοβον. . . . . .

«Μετὰ συμπαθείας εἰλικρινοῦς παρηκολουθοῦμεν τὸν βαθὺν πόθον τοῦ Βουλγαρ. λαοῦ ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς του ἑνότητος. Ἀναμιμνησκόμενοι τὸ ἡμέτερον παρελθόν, ἠσθανόμεθα ἐν τῇ καρδίᾳ μας ὅτι στενῶς ἀσυγγενεύομεν πρὸς τὸν νέον καὶ εὔρωστον τοῦτον λαόν, καὶ τὸ αἴσθημα τοῦτο εὗρε τὴν ἀρίστην ἐπιβεβαίωσιν του, ὅτε οἱ Βούλγαροι ἠσπάσθησαν τὴν δικαίαν ὑπόθεσιν τῶν Κεντρικῶν Δυνάμεων. Ὁ πόλεμος οὗτος, μετὰ ἔνδοξον ἀγῶνα, ἤγαγε τὴν Βουλγαρίαν εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἱστορικῆς φιλοδοξίας της. . . . .»

Κάτζερ.

Ἐὰν οἱ Βούλγαροι παραμείνωσιν ἀμυντικοί, αἱ γραμμαὶ των εἶνε τόσον ἰσχυραί, ὥστε ὁ Σαράϊ δὲν δύναται νὰ διαρρήξῃ αὐτάς. Μετὰ τὴν κήρυξιν πολέμου ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος, ὅμως, δυνατὸν οἱ Βούλγαροι ν' ἀναλάβωσιν ἐρρωμένην ἔφοδον κατὰ τοῦ συντεθειμένου στρατοῦ ἐξ Ἄγγλων, Σέρβων, Ρώσσων, καὶ Ἰταλῶν. Τότε σύνθημα θὰ εἶνε ἡ Θεσσαλονίκη. . . . .»

«Weser Zeitung».

Ὁ ἀναπληρῶν τὸν ἀποχωρήσαντα χάριν τῆς ἀσφαλείας τῆς Ἑλλάδος Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων Κωνσταντῖνον καὶ πατέρα του Ἀλέξανδρος, προσαγορεύων τοὺς νεοσυλλέκτους ὑπέμνησεν ὅτι πρόκειται νὰ πολεμήσωσι κατὰ τῶν Βουλγάρων καὶ τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν πρώτην μετὰ τὴν κήρυξιν τοῦ πολέμου ὑπὸ τῆς ὑπὸ Ὕπατον Ἀρμοστὴν τὸν κ. Ζωννὰρ Ἑλλάδος ἐπισημοτάτην πρόκλησιν.

Τὸν κατὰ τῶν Βουλγάρων πόλεμον ἐπιθυμεῖ καὶ θέλει σύμπας ὁ Ἑλληνισμός· πῶς ὅμως θὰ ἦτο δυνατὸς ὁ συναγερμὸς πάντων τῶν στρατευσίμων Ἑλλήνων καὶ ἡ ἀναζωπύρησις τοῦ πολεμικοῦ μένους καὶ τοῦ πολεμικοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἡ πεποίθησις ἐπὶ τὴν νίκην; Διότι τὸ ἐξημμένον ἠθικὸν τοῦ στρατοῦ αὐξάνει τὴν πραγματικὴν δύναμιν αὐτοῦ κατὰ 40 ο/ο, ὡς ὑπελόγιζεν ὁ Μ. Ναπολέων.

Ἡ κρατοῦσα σήμερον ἐξουσία ἐν Ἑλλάδι, κρατήσασα ὡς ἐκράτησε, προσκαλεῖ τὸν Ἑλληνισμὸν εἰς ἑνότητα καὶ ὁμοφωνίαν πρὸς πόλεμον κατὰ τῶν αἰωνίων ἐχθρῶν αὐτοῦ μὲ πάσας τὰς ἐθνικὰς δυνάμεις ἡνωμένας.

Ἐὰν ἀποβλέψωμεν εἰς ἃς ἐν ἐπικεφαλίδι παρατεθείσας περικοπάς, — τὴν πρώτην ἐκ τῆς προπόσεως τοῦ Φερδινάνδου τῆς Βουλγαρίας, τὴν δευτέραν ἐκ τῆς προπόσεως τοῦ Κάϊζερ κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπίσκεψίν του εἰς Σόφιαν ὑπὲρ τοῦ Φερδινάνδου τῆς Βουλγαρίας, καὶ τὴν τρίτην ἐξ ἐφημερίδος τῆς Βρέμης, ὡς ὑποδηλούσας τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεως ταύτης — ὁ Ἑλληνισμὸς ἐκὼν ἄκων ὀφείλει ν' ἀναλάβῃ τὸν κατὰ τῆς Βουλγαρίας ἀγῶνα εἴπότε αὕτη ἐπιχειρεῖ τι κατὰ τῆς Θεσσαλονίκης ἢ ἠξίου νὰ καταστήσῃ ὁριστικῶς τὴν Ἀνατολικὴν Μακεδονίαν βουλγαρικήν.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οὐδεὶς ἀπολύτως Ἕλλην θὰ ἠσπάζετο τὴν παράτασιν τῆς πολιτικῆς τῆς οὐδετερότητος, καὶ κυριαρχοῦσα σκέψις ἀπομένει ὁ ἄριστος καὶ ἀποτελεσματικώτατος τρόπος τῆς συγκεντρώσεως καὶ ἐπιρρώσεως πασῶν τῶν δυνάμεων τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἡ κρατοῦσα σήμερον ἐξουσία ἐν Ἑλλάδι ἥκιστα ὑπάρχει κατάλληλος πρὸς τοῦτο, διατελοῦσα ἐν πλήρει ἀντιθέσει πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ὅλον, καὶ τὸ χωρίζον αὐτὴν χάσμα ἀπὸ τοῦ ἔθνους, ὅπερ ἠγέρθη κυρίως ἀπὸ τῆς 29 π. Μαΐου, εὐρύνει μᾶλλον καὶ μᾶλλον διὰ τῆς σημερινῆς πολιτείας αὐτῆς τοῦ διωγμοῦ κατὰ πάντων τῶν διαφωνησάντων ἢ διαφωνούντων πρὸς τὴν πολιτείαν αὐτῆς.

Τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ἀποκρούει τὸ δημοκρατικὸν κήρυγμα, ἀποδοκιμάζει πᾶσαν ἀρχὴν καὶ πᾶσαν ἐνέργειαν τείνουσαν εἰς διαφθορὰν τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς καὶ ἀγανακτεῖ διὰ τὸν τρόπον καὶ τὰ μέσα δι' ὧν ἐγκατεστάθη αὕτη εἰς τὴν ἀρχήν.

Ἐπὶ πλέον τὰ στελέχη τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ἅτινα ὡδήγησαν αὐτὸν ἀπὸ νίκης εἰς νίκην ὑπὸ τὴν ἀνωτάτην ἀρχηγίαν τοῦ Βασιλέως καὶ Στρατηλάτου Κωνσταντίνου διεσπάσθησαν καὶ ἀποσυνετέθησαν ὑπὸ τοῦ ἀπηνοῦς διωγμοῦ, αὐτὸς δὲ ὁ ἀνώτατος ἀρχηγὸς καὶ περικλεὴς Στρατάρχης καὶ Νικητὴς ἠναγκάσθη νὰ καταλίπῃ τὴν Ἑλλάδα.

Ἐὰν πρόκηται νὰ διεξαχθῇ σοβαρὸς καὶ νικηφόρος πόλεμος κατὰ τῶν Βουλγάρων καὶ τῶν Συμμάχων αὐτῶν ἐν τῇ Βαλκανικῇ, αἱ πολεμικαὶ δυνάμεις τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν πρώτοις πρέπει νὰ συγκεντρωθῶσι καὶ ἀνασυνταχθῶσιν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν Ἐκείνου τὸν ὁποῖον ὁ Ἑλληνισμὸς περιβάλλει μετὰ πάσης ἐμπιστοσύνης καὶ ἀφοσιώσεως μετὰ τῶν στελέχεων ἅτινα συνεδέθησαν μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ διὰ τῶν ἀῤῥήκτων καὶ ἀδαμαντίνων δεσμῶν τῶν ἐνδόξων νικῶν καὶ τροπαίων τῶν δύο πολέμων καὶ τοῦ κοινοῦ χυθέντος αἵματος καὶ ποτίσαντος τὸ δένδρον τῆς ἐλευθερίας εἰς τὰς ἀπολυτρωθείσας Ἑλληνικὰς χώρας.

Ἡ ὀυδετερότης τῆς Ἑλλάδος ἐγένετο ἀσπαστὴ ἐφόσον ἀπεσοβοῦντο οἱ ἀπὸ τῶν φοβερῶν πολέμων μεγάλοι κίνδυνοι καὶ ἐξησφαλίζετο ἡ ἀκεραιότης τοῦ ἐδάφους ὅλης τῆς Ἑλληνικῆς ἐπικρατείας, ἐσώζετο δὲ ὁ Ἑλληνισμός, ἑκατομμύρια ὅλα ἀριθμῶν ἐν Τουρκίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ καὶ ἐπὶ πλέον διετηροῦντο ἀκμαῖαι αἱ τε στρατιωτικαὶ καὶ οἰκονομικαὶ δυνάμεις τῆς Ἑλλάδος.

Ἀμ' ὡς τοιαύτη οὐδετερότης ἠθελεν ἀποβῇ ἀδύνατος, τότε ὁ πόλεμος ὑπὲρ πάντων εἶνε ἡ μόνη διέξοδος ἀπὸ τῆς δεινῆς θέσεως εἰς ἣν περιήχθη ἡ Ἑλλὰς ὑπὸ τῆς σημερινῆς ἐν Ἑλλάδι ἐξουσίας. Τὸν πόλεμον τοῦτον ὀφείλει ἀσπασθῇ καὶ θὰ ἐπικροτήσῃ μάλιστα ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος καὶ ἅπασαι αἱ στρατιωτικαὶ δυνάμεις καὶ αἱ ἀρχαὶ μετὰ σύμπαντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν Ἐκείνου θὰ εἶνε μόνον δυνατὴ ἡ διεξαγωγὴ πολέμου ἐν τῇ Βαλκανικῇ μετὰ πιθανότητος νίκης.

Ἐπιμένει ἐντούτοις ἡ ἐν Ἑλλάδι ἐξουσία εἰς τὴν σκολιὰν πολιτείαν αὐτῆς καὶ οὐδένα παραλείπει τρόπον καὶ μέσον ὅπως παραστήσῃ τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον προδότην τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ μετ' αὐτοῦ πάντας τοὺς ἀντιφρονοῦντας πρὸς αὐτὴν κορυφαίους ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐν τῷ στρατῷ, ἐν τῇ Παιδείᾳ, ἐν τῇ Δικαιοσύνῃ. — Διότι ἐν βλέμμα ἐπὶ τὴν Στηλιτικὴν Βουλὴν καὶ τὴν προσκεκολλημένην εἰς τὴν ἐξουσίαν φατρίαν ἀποκαλύπτει πόσον μικρὸν καὶ χθαμαλὸν εἶνε τὸ ἐθνικὸν ἔδαφος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἵσταται ἡ ἐξουσία αὕτη.

Ὁ Ἑλληνισμὸς ὅλος καὶ συμπαθεῖ ὁλοψύχως πρὸς τὸν ἀγῶνα τῆς Συνεννοήσεως καὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτῆς θεωρεῖ ἐχθροὺς του καὶ πρόθυμος εἶνε νὰ συναγωνισθῇ μετὰ τῶν ἡρωϊκῶν στρατευμάτων αὐτῆς ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τῶν φυσικῶν, τῶν νομίμων τῶν ἱστορικῶν ἀρχηγῶν αὐτοῦ, δὲν φιλεῖται ὅμως δυνατὴ ἡ διαλλαγή του πρὸς τὴν φατρίαν ἥτις ἐν τῷ συγχρόνῳ πολιτικῷ καὶ ἐθνικῷ βίῳ αὐτοῦ μετῆλθε καὶ μετέρχεται πολιτείαν ἀντικειμένην ὅλως εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, εἰς τὰς ὑπεραν-θρώπους ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας θυσίας εἰς τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλὰ καὶ δίκαια ἰδεώδη αὐτῆς.

Ἐὰν σήμερον πνίγεται ἡ ἐθνικὴ κραυγὴ ὑπὸ τοῦ κράτους καὶ τῆς βίας, ἃς θελήσῃ ν' ἀκούσῃ αὐτὴν ἡ Συνεννόησις ἵνα μάθῃ τὰ μυχιαίτατα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους αἰσθήματα πρὸς αὐτήν, ἅτινα εἶνε εὐγνωμοσύνη καὶ ἀφοσίωσις, καὶ ἅτινα διεβλήθησαν καὶ διεστράφησαν ὑπὸ ἐμπαθοῦς καὶ ἀρχομανοῦς ἀντιπολιτεύσεως.

Ἂς ἀποδοθῇ ἡ Ἑλλὰς εἰς ἑαυτήν, ἃς ἀποκατασταθῇ ἐν αὐτῇ καθεστὼς ἀπορρέον ἀπὸ τῆς ἐλευθέρας γνώμης καὶ τῆς ψήφου αὐτῆς καὶ ἔστω βεβαία ἡ Συνεννόησις ὅτι θὰ ἀνεύρῃ ἐν τῷ Ἑλληνικῷ ἔθνει τὸν ἄριστον σύμμαχον, τὸν ἡρωϊκὸν συμπολεμιστὴν καὶ τὸν ἀφοσιωμένον συστρατιώτην καὶ κήρυκα τῶν μεγάλων καὶ ὑψηλῶν καὶ εὐγενῶν ἀρχῶν τοῦ ἀγῶνος αὐτῆς, διότι αὐταὶ εἶναι ἀρχαὶ κατ' ἐξοχὴν Ἑλληνικαί, κηρυχθεῖσαι τὸ πρῶτον καὶ ἐπικυρωθεῖσαι ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς ἀπ' αἰώνων δι' ἀγώνων ὑπεραν-θρώπων.

ΟΙ ΒΟΥΛΓΑΡΟΜΑΝΕΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΔΙΠΛΩΜΑΤΑΙ

Πρόσφατος τηλεγραφ. ἀγγελία ἀνέφερε ὅτι ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων ὁ ἕτερος τῶν ἀδελφῶν Πῶξτον συνέστησε πρὸς τὴν Ἀγγλικὴν Κυβέρνησιν τὴν καλλιέργειαν φιλικῶν σχέσεων μετὰ τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Βουλγαρίας, ὅπου ἐπικρατεῖ ἐχθρότης κατὰ τῆς Ρερμανίας καὶ μεγάλη ἐπιθυμία διὰ τὴν εἰρήνην.

Οἱ ἀδελφοὶ Πῶξτον, προϊστάμενοι ἄλλοτε τοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ Βαλκανικοῦ κομιτάτου διέδοσαν εὐρύτατα τὸν φιλοβουλγαρισμὸν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐνέπνευσαν τοῦτον καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν, ὥστε ἡ Ἀγγλικὴ διπλωματία νὰ παραπλανᾶται καὶ διαβουκολῆται ὑπὸ τοῦ Φερδινάνδου καὶ τοῦ Ραδοσλαύωφ μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς, καθ' ἣν ἡ Βουλγαρία ἐκήρυξε πόλεμον κατὰ τῆς Συνεννοήσεως, μεγάλως ζημιώσασα τὴν ὑπόθεσιν τῶν Συμμάχων ἐν τῇ Βαλκανικῇ. Οἱ ἀδελφοὶ Πῶξτον καὶ μετὰ τὴν κατάφωρον ταύτην κακοπιστίαν τῆς Βουλγαρικῆς διπλωματίας δὲν ἔπαυσαν συνηγοροῦντες ὑπὲρ τῶν Βουλγάρων καὶ μετὰ τὸ Βρεττανικὸν αἷμα ὅπερ ἔχυσαν οὗτοι ἐν τῇ Σερβικῇ Μακεδονίᾳ, πρόθυμοι μετὰ τῶν Αὐστρογερμανῶν νὰ καταδιώξωσιν αὐτοὺς μέχρι τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, ἂν μὴ ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἀπέκρουε τὴν εἰσβολὴν Βουλγάρων εἰς Ἑλληνικὸν ἔδαφος.

Κατὰ Μάϊον τοῦ 1915 ὁ βουλευτὴς Νέας Πῶξτον καὶ ὁ ἀδελφός του Κάρολος ἐδημοσίευσαν βιβλίον ἐπιγραφόμενον «Ὁ πόλεμος καὶ τὰ Βαλκάνια», ἐν ᾧ μετὰ θέρμης πάντοτε συνηγοροῦσιν ὑπὲρ τῆς ἐπεκτάσεως τῆς Βουλγαρίας ἀναλώμασι τῆ; Αὐστρουγγαρίας.

Τὰ μᾶλλον ἐξέχοντα ἀποσπάσματα τοῦ βιβλίου τούτου εἶνε τὰ ἑξῆς

«Τὸ Αὐστρουγγρικὸν Κράτος, ὡς ἐδείξαμεν τοῦτο, πρέπει νὰ ἐκλίπῃ ἂν πρόκειται τὰ αἴτια πολέμου ἐν τῷ μέλλοντι ν' ἀρθῶσιν ἀποτελεσματικῶς. (σελ. 10).

«Κατὰ τὰς πρὸ τοῦ πολέμου ἡμέρας ὑπῆρχον πολλοὶ φρονοῦντες ὅτι ἐπέρωτο ἡ Ἰουγγοσλαυία (Νοτιοσλαυία) ν' ἀποβῇ τρίτον μέγα βασίλειον παραπλεύρως πρὸς τὴν Αὐστρίαν καὶ τὴν Οὐγγαρίαν, ἀποτελουμένης οὕτω ἀντὶ Δυαδικῆς Τριαδικῆς Αὐτοκρατορίας Αὐστρουγγροσλαυικῆς. Οἱ θιασῶται αὐτῆς διεφώνουν ἐν τῷ ζητήματι ἂν θὰ προσήλουν τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν Βιέννην ἢ τὸ Βελιγράδιον.

Μετὰ τῆς δολοφονίας ὅμως τοῦ Ἀρχιδουκὸς καὶ τοῦ ἐπελθόντος πολέμου τὸ ὅλειρον τῆς Τριαδικῆς διελύθη διὰ παντός. Ἵνα αὐτὴ πολιτικὴ ἥτις θὰ προέκυπτεν ἐκ τῆς εἰρήνης δὲν ἦτο τοιαύτη ὥστε νὰ προέλθῃ ἐκ πολέμου. Τοῦ λοιποῦ αἱ ἐλπίδες καὶ οἱ πόθοι τῆς Ἰουγγοσλαυίας συγκεντροῦνται περὶ τὸ λάβαρον τῆς δυναστείας τοῦ Πέτρου. Ἡ Σερβία εὑρίσκεται ὡς πρὸς ταὺς δημοεθνεῖς αὐτῆς εἰς ἣν σχέσιν τὸ Πεδεμόντιον ὡς πρὸς τὴν Ἰταλίαν, καθ' ἃς ἡμέρας ἡ Ἰταλία ἦτο διηρημένη μεταξὺ τῆς Αὐστρίας, τοῦ Πάπα καὶ τοῦ Βασιλέως τῆς Νεαπόλεως. Ὁ Βασιλεὺς Πέτρος προώρισται νὰ γίνῃ ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ καὶ ὁ Πάσιτς ὁ Καβοὺρ (σελ. 45).

«Ἡ Βουλγαρία ἀποτελεῖ, ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος, ὅτι αἱ Βαλκανικαὶ φιλοδοξίαι της δύνανται νὰ ἱκανοποιηθῶσι διὰ τῆς ἐπεκτάσεως ἐντὸς τῆς Χερσονήσου. Δὲν ὑπάρχουσι πράγματι Βούλγαροι εἰμὴ ἐν αὐτῇ τῇ Χερσονήσῳ. Ἡ ἕνωσις τῆς Βουλγαρικῆς φυλῆς ὑπὸ μίαν σημαίαν δὲν δύναται νὰ ἐξασφαλισθῇ ἄνευ τῆς ἀνακτήσεως τῶν πληθυσμῶν τῶν ὑποκειμένων τώρα εἰς Βαλκανίους γείτονας.

Τοῦτο ὅμως καθίσταται δυνατὸν διὰ τῶν προσκτήσεων ἃς οἱ γείτονες ἐκεῖνοι δικαίως προσδοκῶσι νὰ ἐπιτύχωσι πρὸς ἄλλας διευθύνσεις καὶ τὸ ποσὸν ὅπερ θὰ ἐκαλεῖτο ἕκαστος νὰ θυσιάσῃ θὰ ἦτο πολὺ μικρὸν ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ κέρδη του ἀλλαχοῦ.

Μέρος τῆς Μακεδονίας ὅπερ κατὰ βάθος εἶνε Βουλγαρικὸν τὰ αἰσθήματα θὰ ἀποδοθῇ ἀναμφιβόλως εἰς αὐτὴν καὶ θὰ γείνῃ ἀναδιαρρύθμισις τῶν συνόρων αὐτῆς μετὰ τῆς Σερβίας, τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ρουμανίας (σ 106).

«Ἐλπίζομεν οὕτω νὰ ἴδωμεν τὴν πραγματοποίησιν οὐ μόνον τοῦ ὅτι ἦτο γνωστὸν ὡς μεγάλη Σερβία... ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ μεγάλου ἰδεώδους Νοτιοσλαυικοῦ Βασιλείου «ἐκ τῆς Σερβίας, τοῦ Μαυροβουνίου, τῆς Βοσνίας, τῆς Ἑρζεγοβίνης, τῆς Δαλματίας, τῆς Κροατίας, τῆς Σλαυονίας» περιλαμβάνοντος τὰ Κροατικὰ καὶ Σλαυονικὰ φύλα. Τοῦτο θὰ συνεπήγετο τὴν προσάρτησιν ὑπὸ τῆς Σερβίας τῆς Οὐγγρικῆς ἐπαρχίας Κροατίας—Σλαυονίας ὡς καὶ τῶν μερῶν ἐκείνων τῆς Καρνιόλης, Καρινθίας, Στυρίας καὶ Ἰστρίας, ἐν αἷς οἱ Σλαυόνοι πλειονοψηφοῦσιν. ..

Ἡ πλάνη ὅτι ἡ Δαλματία εἶνε Ἰταλικὴ εὑρίσκει ἀκόμη κυκλοφορίαν εἰς τινας κύκλους ἐν Εὐρώπῃ, ἀλλὰ διεσκεδάσθη πάλιν καὶ πάλιν ὑπ' ἐκείνων εἵτινες γνωρίζουσι τὴν χώραν αὐτὴν καὶ εἶναι βέβαιοι ὅτι εἶναι ἡ πατρὶς τῶν ἀρίστων στοιχείων τοῦ Σερβικοῦ γένους.

«Ἡ Σερβία ἐνὶ λόγῳ προώρισται νὰ γίνῃ Ἰουγγοσλαυία, ἡ χώρα τῶν Νοτιοσλαύων, ἔρος ὅστις, ὡς ἡ Ἰταλία, θ' ἀποβῇ τὸ σύνθημα μιᾶς «ἀναστάσεως (Ἰταλ. risorgimento) πλήρης ἐνδιαφέροντος διὰ τὸ μέλλον τῆς Εὐρώπης. (σ. 104—5).

«Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ σκέψις, ὅμως, ὅπως ἐπιτραπῇ εἰς τὸ Βασίλειον τῆς Οὐγγαρίας νὰ διατηρήσῃ τὰ παρόντα σύνορά του. Τοῦτο θὰ ἐσήμαινεν ὅτι διηνεκεῖς ἀφορισμὸς θὰ ἐθέτετο κατὰ τῆς πραγματοποιήσεως τῶν τε Σερβικῶν καὶ τῶν Ρουμανικῶν ἰδεῶν. (σ. 110)

«Ἐὰν νικήσωμεν, τοῦτο σημαίνει τὴν πιθανότητα τῆς διευθετήσεως τοῦ Βαλκανικοῦ προβλήματος ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς ἐθνικότητος (σ. 16)... καὶ «ἂν αἱ ἐξαφικαὶ διαρρυθμίσεις αἱ ἀνωτέρω ὑποδεικνύμεναι ἐκτελεσθῶσιν ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ μεγάλου πολέμου, τὰ θεμέλια τῆς Βαλκανικῆς ἑνότητος θὰ τεθῶσι καλῶς καὶ ἀσφαλῶς....» (σ. 111).

Οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται εἰς τὰς παρατεθείσας περικοπὰς εὑρίσκουσι μόνον τὴν μέριμναν περὶ ἀποκαταστάσεως ἐθνικῆς τῆς Σερβίας ἀναλώμασι τῆς Οὐγγαρίας, καὶ τῆς Βουλγαρίας ἀναλώμασι τῆς Ρουμανίας, τῆς Σερβίας καὶ τῆς Ἑλλάδος. Καὶ εἰς μὲν τὴν Ρουμανίαν καὶ τὴν Σερβίαν παρέχονται ἀνταλλάγματα γενναῖα ἐν Οὐγγαρίᾳ καὶ ἐν Αὐστρίᾳ εἰς δὲ τὴν Ἑλλάδα . . . . . ἴσως εἰς τὸν Ἄρην ἢ τὴν Ἀφροδίτην.

Οἱ ἀδελφοὶ *Buxton* καὶ *Hobel* (οὗτινος ἡ σύζυγος εἶνε τὸ γένος *Buxton*) καὶ τινες Ἄγγλοι διπλωμάται, ἐν οἷς καὶ ὁ *Fitz Maurice* οὐδέποτε ἔπαυσαν καραδοκοῦντες πᾶσαν εὐκαιρίαν ὅπως συνηγορῶσιν ὑπὲρ τῶν Βουλγάρων, καίπερ πολεμίων τῆς Συνεννοήσεως. Εἰς τούτους καταλέγεται καὶ ὁ Μακνίηλ, φανατικὸς ὡς γνωστὸν ἐχθρὸς τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Κ)τίνου, ὅστις κατὰ Μάρτιον πέρυσιν ἐπερώτησε τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν, ἐὰν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γίνουν δεκαὶ ἓξ μέρους τῶν Συμμάχων συνεννοήσεις περὶ εἰρήνης χωριστῆς μετὰ τῆς Βουλγαρίας, ἐξασφαλιζούσης εἰς αὐτὴν ἐδαφικὰ ἢ ἄλλα πλεονεκτήματα δαπάναις λαῶν, οἵτινες πολεμοῦσιν ἤδη σήμερον μετὰ τῶν Δυνάμεων τῆς Συνεννοήσεως ἢ εἶνε ἐνδεχόμενον νὰ ταχθῶσι παρὰ τὸ πλευρὸν των καὶ νὰ πολεμήσωσιν εἰς τὸ μέλλον».

Ὁ Ὑφυπουργὸς τότε τῶν ἐξωτερικῶν κ. Ρ. Σῆσιλ ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς:

«Συμφώνως πρὸς τὴν δήλωσιν τοῦ Λονδίνου τῆς 4 Σβρίου 1914, οὐδεμία χωριστὴ εἰρήνη μεθ' οἱουδήποτε τῶν πολεμίων δύναται νὰ συνομολογηθῇ ἄνευ προγενεστέρας συμφωνίας μεταξὺ πάντων τῶν Συμμάχων τῆς Συνεννοήσεως.

Ὡς πρὸς τὸ δεύτερον μέρος τῆς ἐπερωτήσεως, ἐὰν δηλαδὴ θὰ ἠδύνατο ἡ Βουλγαρία διὰ τοιαύτης τινὸς εἰρήνης νὰ ἐξασφαλίσῃ πλέον αἰτήματα εἰς βάρος φίλων καὶ συμμάχων τῆς Ἀντάντ λαῶν, ὁ Ὑφυπουργὸς ἐδήλωσεν, ὅτι παρόμοιόν τι θὰ ἀπετέλει ἀνακολουθίαν πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἐν λόγῳ δηλώσεως τοῦ Λονδίνου. Οὔτε καὶ ἡ συζήτησις ἐπὶ τοιούτου θέματος ἔχει σήμερον σκοπιμότητά τινα.

Δὲν ἀποκάμνουσιν ὅμως οἱ Βουλγαρομανεῖς Πῶξτον ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ τῶν Βουλγάρων καὶ πάλιν ἐγείρονται συνήγοροι τούτων.

Ἐκ τῆς συντόμου τηλεγραφ. περιλήψεως δὲν δυνάμεθα νὰ μάθωμεν πῶς ὁ κ. Νοὲλ Πῶξτον συμβιβάζει σήμερον τὰς συστάσεις του πρὸς τὴν Ἀγγλικὴν Κυβέρνησιν περὶ καλλιεργείας φιλικῶν σχέσεων μετὰ τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Βουλγαρίας, μεθ' ὅσα παραθέσαμεν ἀνωτέρω, ὅπου θέλει τὴν Οὐγγαρίαν διαμελιζομένην μεταξὺ Σερβίας καὶ Ρουμανίας καὶ τὴν Βουλγαρίαν ἀποκαθιστῶσαν τὴν ἐθνικὴν ἑνότητα ἀναλώμασι τούτων καὶ τῆς Ἑλλάδος.

Ὅταν ἡ Ἀγγλία συνάψῃ φιλικὰς σχέσεις μετὰ τῆς Αὐστρίας, πῶς καὶ ποῦ θὰ ἱκανοποιηθῶσι Σερβία, Βουλγαρία καὶ Ρουμανία;

Ὁ ἔρως τῶν ἀδελφῶν Πῶξτον εἶνε τόσον διάπυρος ὥστε περιάγει αὐτοὺς εἰς ἀτοπίας καὶ παραλογισμούς, καθίσταται πάθος ἐκτρωματικόν, καὶ ἐντούτοις ἐπηρέασαν οὗτοι τὴν διπλωματίαν ἐν τῷ παρελθόντι ἐπὶ βλάβῃ τῆς ὑποθέσεως τῶν Συμμάχων ἐν τῇ Βαλκανικῇ καὶ πειρῶνται πάλιν νὰ ἐπηρεάσωσιν αὐτὴν καὶ, τώρα, ὅτε τὰ τοῦ πολέμου ἔχουσιν εὐρύτατα ἐξελιχθῇ καὶ διαλύσει πολλὰς πλάνας ἐν τῷ παρελθόντι.

ΑΓΓΛΙΚΑ Ἢ ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΟΡΑΣ ΜΑΣ

Μετὰ τὴν ἐθνικὴν παιδείαν ἡ συγχρόνως μετ' αὐτῆς ἐπιδιώκεται παρ' ἡμῖν ἀπό τινος καὶ ἡ ἐκμάθησις ξένων γλωσσῶν καὶ τοῦτο, διὰ τοὺς ἄρρενας εἶνε ἀνάγκη ἐπιτακτική, διότι εἰς οἱονδήποτε καὶ ἂν ἐπιδοθῶσιν αὗτοι ἐπάγγελμα πρὸς εὐδοκίμησιν καὶ ἐπιτυχίαν ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ ἐπικοινωνῶσι πνευματικῶς καὶ μετὰ τοῦ ἔξω καὶ ἀλλοεθνοῦς ἀπολιτισμένου κόσμου.

Οἱ πλεῖστοι τῶν νεωτέρων θὰ ὑποχρεωθῶσι νὰ καταλίπωσι τὴν μικρὰν ἡμῶν Νῆσον ἵνα ριφθῶσιν εἰς τὸ εὐρύτατον πέλαγος τοῦ διεθνοῦς περὶ ζωῆς ἀγῶνος καὶ ἐκεῖ θὰ ἔχωσι νὰ παλαίσωσι καὶ καταπαλαίσωσι πολλοὺς καὶ παντοίους ἀνταγωνιστὰς ἀλλοεθνεῖς. Εὐτυχεῖς τῶν Ἑλλήνων νέων ὅσοι τεθωρακισμένοι διὰ τῆς πανοπλίας τῆς ἐθνικῆς παιδείας ἡμῶν θὰ δυνηθῶσι νὰ ἀναδειχθῶσι νικηταὶ ἐν τῷ διεθνεῖ βιωτικῷ ἀγῶνι χειριζόμενοι δεξιῶς καὶ ἐπιτηδείως τὰς ξένας γλώσσας ὡς ὄργανα ἐπιτήδεια, καὶ εἶνε βέβαιον ὅτι οὗτοι πρέπει νὰ παρευδοκιμῶσι τοὺς ἄλλους κάλλιστον καὶ ἄριστον φέροντες ἐφόδιον τὴν κατ' ἐξοχὴν ἀνθρωπιστικὴν Ἑλληνικὴν παίδευσιν.

Δὲν πρόκειται ὅμως ἐνταῦθα περὶ τούτων, ἀλλὰ περὶ τῶν Ἑλληνίδων κορῶν ὅσαι, χάρις εἰς τὴν εὐπορίαν τῶν γονέων αὐτῶν, ἐπιδίδονται καὶ εἰς τὴν ἐκμάθυνσιν ξένων γλωσσῶν, οὐχὶ βεβαίως πρὸς χρῆσιν βιοποριστικὴν ἀλλὰ πρὸς καλλωπισμὸν καὶ ἐπίδειξιν—διότι ἀτυχῶς διανύομεν τώρα τὸ πρῶτον στάδιον τῆς γυναικείας μορφώσεως, ἥτις εἶνε παρεμφερὴς πρὸς τὴν γυναικείαν ἀμφίεσιν, ρυθμιζομένην ὑπὸ τοῦ ἀγχιστρόφου καὶ μανικοῦ συρμοῦ, θεραπεύοντος τὴν νεανικὴν ματαιότητα ἀρρένων τε καὶ θηλέων.

Εὐκταῖον ἐντούτοις εἶναι οἱ προνοητικοὶ καὶ φρόνιμοι γονεῖς νὰ μεριμνῶσι καὶ προνοῶσιν οὐ μόνον περὶ τῶν υἱῶν ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν θυγατέρων αὐτῶν ὅπως ἐκπαιδεύσωσιν αὐτὰς οὐ μόνον πρὸς ἐπίδειξιν ἁπλῶς ἐπιπολαίου μορφώσεως, ἀλλὰ πρὸς ἀσφαλῆ προπαρασκευὴν καὶ διὰ τὰς ἀνειξόους περιστάσεις τῆς ζωῆς, αἵτινες εἶνε κοιναὶ εἰς ἄρρενάς τε καὶ εἰς θήλεις.

Ἡ Ἑλληνικὴ παιδεία πρέπει νὰ κυριαρχῇ τῆς μορφώσεως καὶ ἀγωγῆς τῶν Ἑλληνοπαίδων καὶ Ἑλληνίδων κορῶν, καὶ ἀποτελεῖ ὡς ἐκ πολλῶν τιμῶν προνόμιον, εἶνε δὲ εὐτύχημα ὅτι τοῦτο, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, ἔχει καταγοητεύσῃ παρ' ἡμῖν καὶ πᾶσαι αἱ Ἑλληνίδες κοραὶ μορφοῦνται καὶ διαπαιδαγωγοῦνται εἰς τὰ ἐθνικὰ ἡμῶν ἐκπαιδευτήρια.

Οὐχ' ἧττον καὶ ἡ ἐκμάθησις μιᾶς τοιαύτης μεγάλως συντελεῖ καὶ ἡ προπαγάνδα τῆς Ρωμαϊκῆς Ἑλλησπερίας, ἥτις ἐτύχανε τὴν ἰσχυρὰν καὶ ἐπιβλητικὴν ἀρωγὴν καὶ ἐνοχύρωσιν τῆς Κυβερνήσεως τῆς Ἑλλάδος, πρεσβείας καὶ ἀποστολικῆς θυγατρὸς τῆς Ἐκκλησίας τυγχ. Ἡ Λατινικὴ Προπαγάνδα, ἡ συμπαγιωμένη τὸ πάλαι ἐπὶ ἡμῶν Ἀνατολῶν ἀπὸ τριῶν περίπου αἰώνων, ὑπεδύθη εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν εἰς πάσας τὰς πόλεις καὶ ἰδίᾳ τὰς παραλίους τῆς Ἀνατολῆς, ὥστε νὰ θεωρῆται αὕτη ὡς ἁπλοῦν τεκμήριον μορφώσεως ἀριστοκρατικῆς.

Μέχρι τοῦ 1871 ἡ Γαλλικὴ διὰ τὸν Ἀνατολικὸν ἰδίᾳ κόσμον ὑπῆρχε τὸ κυριώτατον ὄργανον τῆς πνευματικῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ καὶ τοῦ διεθνοῦς καθόλου κόσμου, καὶ ἡ γαλλικὴ φιλολογία καὶ ἐπιστήμη ἦτο ἡ ἐπικρατοῦσα μετὰ τῆς βιομηχανίας καὶ τῆς τέχνης τῆς Γαλλικῆς, ὁ δὲ Γαλλικὸς συρμὸς καὶ μέχρι σήμερον δεσπόζει τοῦ γυναικείου μάλιστα κόσμου, καὶ τοῦ ἄρρενος νεανικοῦ.

Μετὰ τὴν καταστροφὴν (*Debacle*) τοῦ 1871 ἐκλονίσθη σφοδρῶς καὶ ἡ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ ἐπιρροὴ τῆς Γαλλίας ἐν τῷ κόσμῳ καθόλου καὶ μάλιστα ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῇ καὶ τὸ πνευματικὸν ἔδαφος ἤρχισαν ἀμφισβητούσαι ἡ Ἀγγλικὴ καὶ Γερμανικὴ γλῶσσα κατὰ τὰ τελευταῖα δὲ ἔτη καὶ ἡ Ἰταλία καταβάλλει πτωχαλαζονικὰς προσπαθείας πρὸς διάδοσιν τῆς Ἰταλικῆς διὰ τῆς ἱδρύσεως Ἰταλικῶν κατὰ μίμησιν τῆς Γαλλίας Σχολῶν.

Ἡ Γερμανικὴ γλῶσσα μετὰ τῆς νίκας μάλιστα κατὰ τῆς Γαλλίας καὶ διὰ τῆς ραγδαίας ἀναπτύξεως τῆς βιομηχανίας καὶ τῆς ἐμπορίας τῆς Γερμανικῆς καὶ μάλιστα τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς σοβαρᾶς φιλολογίας ἤρξατο κατακτῶσα ἔδαφος διεθνὲς βραδέως καὶ μόνον παρὰ τοῖς λογίοις.

Ἡ Ἀγγλικὴ γλῶσσα ἐν τῇ Μεσαγείῳ παραδόξως ὑστέρησεν οὐ μόνον τῆς Γαλλικῆς ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς Ἰταλικῆς, ἐνῷ ἐκυριάρχει καὶ κυριαρχεῖ πάντων τῶν Ὠκεανῶν καὶ εἶνε ἡ μᾶλλον διαδεδομένη ἀνὰ τὴν ὑφήλιον γλῶσσα.

Ἡ ὁριστικὴ ἔκβασις τοῦ πολέμου θ' ἀποφασίσῃ καὶ περὶ τῆς ἐπικρατήσεως μετοξὺ τῆς Ἀγγλικῆς, τῆς Γαλλικῆς καὶ τῆς Γερμανικῆς.

Ἐν τῷ παρόντι βαθέως ἐρριζωμένη ὑπάρχει παρὰ τοῖς Ἀνατολίταις ἡμῖν προκατάληψις, δι' ἣν εἴπομεν ἀνωτέρω λόγους, ὑπὲρ τῆς Γαλλικῆς, ἥτις θεωρεῖται παρὰ τοῦ νεανικοῦ ἡμῶν κόσμου καὶ μάλιστα τοῦ θήλεος ὡς ἀπαραίτητος στολισμὸς μετὰ τοῦ Γαλλικοῦ συρμοῦ· οὐχ ἧττον δὲν δισταζόμεθα ν' ἀντεπεξέλθωμεν κατὰ τῆς προκαταλήψεως ταύτης καὶ νὰ διακηρύξωμεν ὅτι προκειμένου περὶ ἐκλογῆς μιᾶς ξένης γλώσσης διὰ τὰς ἐθνικῶς μεμορφωμένας θυγατέρας ἡμῶν, τῆς Γαλλικῆς πρέπει νὰ προτιμᾶται ἡ Ἀγγλική, καὶ ἐξηγούμεθα.

Δὲν ἀρνούμεθα ὅτι καὶ σήμερον θαυμασιώτατα γράμματα καὶ αἱ ἐπιστήμαι ἐν Γαλλίᾳ ἀλλὰ καὶ ἡ δημοσιογραφία καὶ δὴ ἡ ἐλαφρὰ λεγομένη φιλολογία αὐτῆς κατήντησε πολὺ ἐπιπόλαιος καὶ ἀνεμένη μέχρι ἐκλύσεως τῶν ἠθῶν, καὶ τοῦτο εἶνε αἰτία ἡ συνέπεια τῆς ἐκλύσεως τῶν γαλλικῶν ἠθῶν. Τὰ γαλλικὰ ἤθη μετεῖχον πάντοτε τῆς ἐλαφρότητος, κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας ὅμως ἐχώρησεν αὕτη εἰς ἔκλυσιν, τὴν ὁποίαν δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀνακόψωσιν αἱ ἀγωνιώδεις προσπάθειαι σπουδαίων καὶ ἄγαν φιλοπατρίδων ἀνδρῶν.

Οἱ οἰκογενειακοὶ δεσμοὶ κατὰ τὰ 7/10 ἐν Γαλλίᾳ διεσπάσθησαν καὶ ἡ ἱερὰ θρησκεία τοῦ γάμου ἐμυκηρίσθη καὶ ἐχλευάσθη ἡ τεκνοποιία δὲ θεωρεῖται γέλοιόν τι καὶ ὑποθεσμοφορικὸν ἔξις καὶ σκοπὸς τοῦ γαλλικοῦ βίου εἶνε ἡ ἀπόλαυσις καὶ ὁ ἡδονισμός.

Σύνθημα τῆς γαλλικῆς νεότητος καὶ βαθμηδὸν τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ εἶνε μία ἔκφρασις, τὴν ὁποίαν ἀδυνατοῦμεν νὰ παραθέσωμεν χωρὶς νὰ προσβάλωμεν τὴν αἰδῶ τῶν ἀξιοτ. ἀναγνωστῶν καὶ δὴ τῶν σημνῶν ἀναγνωστριῶν μας, καὶ ὑπὸ τὸ σύνθημα τοῦτο ἡ Γαλλία εἶδε τὸν πληθυσμόν αὐτῆς ἐλαττούμενον, καὶ τὴν πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν αὐχοῦσι καὶ ἀρχίαν ἐπιτεινομένην οὐν τῷ χρόνῳ.

Τὴν ἐλαφρὰν φιλολογίαν αὐτῆς διαπνέει ἡ ἄρρητος ἔκφρασις καὶ ἡ ἀνάγνωστρια, ὅσον τεθωρακισμένη καὶ ἂν εἶναι διὰ τῆς σεμνῆς καὶ σοβαρᾶς ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς παιδεύσεως ἡμῶν, δὲν θ' ἀπαλλαγῇ μετὰ σιγκὴν διατριβὴν ν' αὐτῇ τόμον σεμνή, ὅσον ἦτο πρὸ τοῦ πειρασμοῦ τούτου.

Ἡ σύγχρονος γαλλικὴ θεατρικὴ φιλολογία αντικατοπτρίζει τὰ σημερινὰ γαλλικὰ ἤθη, καίτοι κατιβάλλεται τις προσπάθεια πρὸς συνεσταλμένην τούτων ἀναπαράστασιν, καὶ δυστυχῶς ἡ μετρίων ἀναγνωστριῶν παρέστησεν εἰς ἁλαμπῆ γαλλικὴν παράστασιν θὰ ἠθροίσθησαν ὅτι ἐβρίσκοντο ἐπὶ ὄπισθεν κόσμου ξένου πρὸς τὰ ἤθη ἡμῶν τὰ σεμνὰ καὶ σοβαρά.

Ποῦ κατήντησαν ὕβρεις τῆς θεατρικῆς φιλολογίας γνωστὸν ἐν Ἀθήναις ἐκ τῶν μεταφράσεων ἔργων τοιούτου εἴδους, γνωστὸν γενομένου καὶ παρ' ἡμῖν τοῦ κ. Βερναρδῆ ἢ Βερνστεϊν ἐλευθεροφρόνως «*Elevation*» ἤτοι «Ἀνύψωσις» καὶ καὶ τὴν παρατεταμένην ἐπανάληψίν του καταχειροκροτουμένου ὑπὸ τῶν Παρισινῶν.

Ἡ νεαρὰ *Edith* θυγάτηρ διασήμου σοφοῦ ἐνυμφεύθη φίλον τοῦ πατρός της τὸν ἰατρὸν *Cordelier* εἴκοσι καὶ τρία ἔτη πρεσβύτερον αὐτῆς, καὶ πρὸς αὐτὸν ἠσθάνετο μόνον ἀφοσίωσιν καὶ ἐκτίμησιν, ἐνῷ ἠγάπατο σφοδρῶς ὑπ' αὐτοῦ. Παρέμεινεν αὕτη πιστὴ πρὸς αὐτὸν μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν συνήντησε τὸν Λουδοβίκον Ζενουᾶ πάλαι ἀξιωματικὸν τοῦ Ἱππικοῦ, ἄνθρωπον φιλήδονον καὶ ἄεργον, ὡραῖον καὶ ἐλαφρόν. Ἡ *Edith* ἠράσθη τοὐσυντομώτερον καὶ τὴν πρώτην Αὐγούστου 1914, ἡ σαίπς ὅτι θὰ ἔχανεν ὕπνους τὸν ἐρωτιήν τὴν τρομάζει καὶ τὴν τρελλαίνει, καὶ τὸν ἐκτελεῖ ὅπως ἐνεχθῇ καὶ δικαίᾳ διὰ τῶν μέσων καὶ τῶν σχέσεων του νὰ τῷ δοθῇ ἐν τῷ στρατῷ ἥσυχος καὶ ἀσφαλὴς ἐργασία.

Ἀλλ' οὗτος εἶνε γενναῖος καὶ δὲν ἀποστρέφεται τὸν πόλεμον καὶ ἀνυπομονῶν περιβάλλεται τὴν στρατιωτικὴν στολήν του καὶ ἀπέρχεται μὴ προσέχων εἰς τὰς ἱκεσίας τῆς ἐρωμένης του τὴν ὁποίαν ἄλλως ἀγαπᾷ, μόνον ὅπως διασκεδάζῃ καὶ ἀφίνει αὐτὴν ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ καὶ ἐν τῇ θλίψει φθίνουσαν.

Ἡ *Edith* δὲν δυνάμεθα νὰ πο ποιηθῇ οὐδ' ἐρυθριᾷ διὰ τὴν παιγνιώδη τῆς, ἀλλ' εἶναι καὶ ὑπερήφανος δι' αὐτήν, καὶ δὲν προσπαθεῖ καθ' οἱονδήποτε τρόπον ὅπως πραΰνῃ τὴν σκληροτάτην ὕβριν κατὰ τοῦ ἐντίμου ἀνθρώπου, οὗτινος φέρει τὸ ὄνομα.

Ὁ *Cordelier* μανθάνει τὴν δυστυχίαν του, ἀπὸ πόσων μηνῶν τὸν ἠπάτα καὶ τίνα εἶχεν αὕτη συνένοχον. Δηλοῖ πρὸς αὐτὴν ὅτι ἡ ἕνωσίς των διεφθάρη, ἀλλὰ καλεῖται ὁ καθηγητὴς νὰ διευθύνῃ μίαν ἰατρικὴν ἐν τῷ πολέμῳ ὑπηρεσίαν καὶ ἡ σύζυγός του δέον νὰ ἐνδυθῇ τὴν περιβολὴν τῆς νοσοκόμου καὶ πρὸ τοῦ ἀνωτέρου αὐτοῦ καθήκοντος πᾶν ἄλλο αἴσθημα κατατέλλεται.

Εἶχον παρέλθη πολλοὶ μῆνες, οἱ δύο σύζυγοι χωρισμένοι ἀλλὰ καὶ ἡνωμένοι εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου ἀπορροφῶντο ἕκαστος ἀπὸ τῶν καθημέ των αὐτῶν, ὅτε ἡ *Edith* λαμβάνει ἐν τηλεγράφημα παρὰ τοῦ ἐραστοῦ της Λοδοβίκου Δὲ Ζενουᾶ, βαρέως πληγωμένου καὶ μεταφερθέντος εἰς τὸ νοσοκομεῖον ἐν Νανσύ, καὶ ζητεῖ παρ' αὐτῆς ὡς χάριν νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸν ἴδῃ.

Ἡ *Edith* περίτρομος διὰ τὴν ζωήν του δὲν διστάζει ν' ἀναχωρήσῃ ἄφεσως καὶ ὅταν ὁ σύζυγός της ἐπιμένει συμβουλεύων αὐτὴν ὅπως ἀποφύγῃ τὸ σκάνδαλον καὶ τῇ ἀπαγορεύει αὐστηρῶς τὴν ἀναχώρησίν της, αὐτὴ τὸν ὑβρίζῃ, καὶ ὅταν ἐκείνη ἀπέρχεται νὰ λάβῃ τὸν πίλον της, ὁ *Cordelier* διηγεῖται πρὸς τὴν γραῖαν μητέρα του ὅσα ἐπληροφορήθη περὶ τοῦ παρελθόντος τοῦ Λουδοβίκου Ζενουᾶ, ὅστις οὐδέποτε ἠγάπησεν αὖ ἐ ἐσβάθη τὴν *Edith* ὡς μαρτυροῦσιν ἐπιστολαί του παρεχωρήθησαν εἰς τὸν *Cordelier* ὑπὸ ἐρωμένης ἠθοποιοῦ τοῦ Ζενουᾶ. Ἔχει τὰ ὅπλα ἐν τῷ φακέλλῳ ὁ σύζυγος. Ὅταν ἡ *Edith* μεταμελ ἀλ ε ἐπανέρχεται ἔνα τῷ ζητήσῃ συγγνώμην καὶ τὸν ἀποχαιρετίσῃ ἐκτείνει τὴν χεῖρα οὗτος ἵνα λάβῃ τὸν φάκελλον, ἀλλ' ἐκείνη δὲν τῷ ἐπιτρέπει ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα καὶ μανεύουσα τὸ περιεχόμενον τῶν ἐπιστολῶν ὑπερασπίζει τὸν ἐραστήν της μετὰ ζέους καὶ σφοδρότητος καὶ ἅπτεται πρὸς ἐκεῖνον μετὰ πάσης σπουδῆς. Ὁ σύζυγος σιωπᾷ καὶ κάποια αἰδὼς ἐμποδίζει αὐτὸν τοῦ νὰ μολύνῃ τὴν πλατεῖαν ταύτην τῆς συζύγου του. Ὑπομένει τὴν φλόγα τῆς ζηλοτυπίας καὶ δὲν προφέρει λέξεις δι' ὧν θὰ ἠδύνατο νὰ τὴν ταπεινώσῃ. Δὲν θέλει νὰ ἐκδικηθῇ τὴν γυναῖκα καὶ μόνος μετὰ τῆς μητρός του καταπίνει τὰ δάκρυά του συντετριμμένος· μετὰ μικρὸν συνέρχεται ὑπό τινος ὁρμῆς γενναιοφρονος ἀγαθότητος.

Ἡ *Edith* εὑρίσκεται παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ Ζενουᾶ, ὅστις γνωρίζει ὅτι θὰ ἀποθάνῃ καὶ ἐξομολογεῖται πρὸς τὴν ὁλολύζουσαν ἐρωμένην του ὅτι κατ' ἀρχὰς δὲν τὴν ἠγάπησεν ἰκανῶς, τὴν ἠγάπησεν ἀργότερον, ὅτε ἦ ο μικρὰν ἐν τῇ κρανγῇ τῆς ἀγωνίας, ἐν τῇ ἀπομονώσει καὶ ἐν ταῖς ἀγρυπνίαις τῶν μαχῶν. Νύκτα τινα, τῇ λέγει, ἤρεμον ἐν Ἀφρανίῃ ἤκουον ἐπὶ μικρὸν δύο συντρόφους μου διηγουμένους πρὸς ἀγλήλους ἀναμνήσεις περὶ πολὺ καινῶν καὶ μικρῶν πραγμάτων, ἔκαστη ὅμως φράσις των ἤρχιζε μὲ τὰς λέξεις· ἡ γυναῖκά μου.

Ἐπέθανον, καὶ ἐπὶ τέλους ἐξῆλθον. Ἦτο νὺξ ὁμιχλώδης. Ὑπερέβην τὰ συμπατριώτάς μου. Ἐπερνάμεν ἄρα ἡ ἐρημία. Ἐν τῇ ἀπομονώσει ἐ ενη εἶδον ἐν ὀνείρῳ τὴν ἐπὶ τῆς κλίνης τῶν τραυματιῶν χλωμὴν καὶ ὠχρὰν τὴν ὄψιν ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἐν τῇ ζωῇ ἐφίλησα ἐπανειλημμένως καὶ ἐπὶ τῶν χειλέων της ἐτοποθέτησα τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ μου· ἐξ ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἐπαναλαμβάνω τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ὑπόσχεσίν μου· ἐπιστρέφω εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς συζύγου μου. Ἐπιστρέφω!» Ἡ λοιπὰ ἐπιστολὴ ἐκείνη ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ὁ ζῶν ἄνθρωπος, τὴν προσωπικότητα. Εἶνε πρᾶξις ἥτις δύναται ν' ἀναπτυχθῇ πρὸς αὐτὸν ἀναμφιβόλως.

Δύναται ν' ἀπομνημονεύῃ τὰς φράσεις πολὺ καλῶς. Ὅταν ὅμως ἐπαναλαμβάνῃ μετὰ προσποιητιμένης πεποιθήσεως ὅτι ὁ Κρόμβελλ ἦτο φανατικὸς ἢ ψευδευλαβής, αἱ λέξεις δὲν ἔχουσι πραγματικὴν σημασίαν ἐν τῷ στόματί του. Ἀδυνατεῖ, μέχρι τοῦδε, νὰ ἐξηγήσῃ τὰ ἐλατήρια τῶν ἀνθρώπων δι' ὧρων τῆς διανοίας του, καὶ οὕτω, ἐν τῶν κυρίων στοιχείων τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας ἀπόλλυται μεγάλως δι' αὐτόν.

Ὁμοίως προσέτι καὶ δι' εὐρύτερα θέματα. Δι' αὐτὸν ἑκάστη βασιλεία ἢ ἐποχὴ φαίνεται ὡς χωριστὸν ἢ διακεκριμένον τμῆμα. Δύναται νὰ συλλαμβάνῃ ἁπλῆν ἀκολουθίαν τῶν συμβεβηκότων ἀρκετὰ εὐκόλως· ἡ ἐσωτερικὴ ὅμως συνάφεια, τὰ πολιτικὰ αἴτια, αἱ κοιναὶ καὶ ἐξελίξεις, μεταβολαί, τάσεις, πνευματικαὶ συνάμεις, πάντα ταῦτα δὲν ἅπτονται πράγματι τῆς διανοίας αὐτοῦ. Διότι αὐτὴ ἡ αἰτιολογία δὲν περιλαμβάνεται ἀκόμη ἐκεῖ, οὐδ' εἶνε σφάλμα τοῦ διδασκάλου ἐὰν ἀποτυγχάνῃ τοῦ νὰ μεταδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἔννοιαν τῶν λογικῶν συναφειῶν.

Διδάσκαλοι τῶν ἐπιστημῶν παρετήρησαν τὸ αὐτὸ ἐλάττωμα εἰς τὴν διανοητικότητα τοῦ παιδός, καὶ ἀπέτυχον κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Ἐν ἡλικίᾳ δεκαέξ ἐτῶν ἢ περίπου, δυνατὸν νὰ ἔλθῃ ἡ δύναμις ἀλλὰ καὶ τότε ἁπλῶς ψηλαφᾷ. Τινὲς μᾶλλον εὐφυεῖς τῶν συμμαθητῶν των δύνανται νὰ εἰκάξωσιν καλῶς καὶ νὰ βάλωσιν εἰς τὸν σκοπόν. Τὸ ὅλον ὅμως ὑλικὸν ἐξ οὗ γίνεται ἡ ἱστορία εἶνε τόσον ἀόριστον καὶ τόσον ἀπατηλὸν ὥστε νὰ εἶνε ἀδύνατον ὅπως ἐξελέξῃ τὸ τέταρτον τῶν ἐξαγομένων αὐτῶν. Καὶ ἐν τούτῳ ἀκριβῶς ἐν τῇ πράξει καταπίπτει τὸ μάθημα τῆς ἱστορίας. Οὐδέποτε θὰ δυνηθῆτε νὰ ὑποχρεώσητε μέγαν ὄμιλον ἀτόμων ὅπως μορφώσωσιν ἰδικά αὐτῶν συμπεράσματα, ἢ ἂν διατυπωθῶσι τοιαῦτα, εἶνε ἀδύνατον ν' ἀποδείξητε καθ' ἑαυτὸν ἡ ἀνδήποτε προσέγγισιν εἰς τὴν ἀκρίβειαν, τὴν ἀλήθειαν ἢ τὸ ψεῦδος ἕκαστον. Εἷς ἐν μάθημα Λατινικοῦ πεζοῦ ἢ Ἀριθμητικῆς πλάναι περὶ τὸν συλλογισμὸν εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ ἀνακαλυφθῶσιν. Ἐν τῇ Ἱστορίᾳ ὅμως μόνον ποῦ καὶ που ὁ παῖς ἐντίθεται. * Ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ διδάσκηται εἰς τάξεις ἓκ δύο ἢ τριῶν, ἡ Ἱστορία θὰ ἦτο ἰδεῶδες θέμα· ἀλλὰ ἐν τάξει ἀριθμούσῃ 25—30 παίδας μετὰ μεγάλης ποικιλλούσης φαντασίας, τὸ μάθημα τοῦτο ἀναγκαίως θὰ ἐκπέσῃ εἴτε εἰς δοκιμὴν προφορικῆς μνήμης εἴτε εἰς ἀνάγνωσιν πρὸς τὴν ὁποίαν οἱ διδασκόμενοι ὀλίγον προσέχουσιν. Τοῦτο δυνατὸν νὰ εἶναι καλὸν πρὸς διδασκαλίαν ἀλλ' οὐχὶ πρὸς διαπαιδαγώγησιν.

Οὕτω παρασυρόμεθα ἅπαξ ἔτι ὅπως θεωρήσωμεν τὸ τελευταῖον καὶ ἴσως τὸ ζωηρότατα ἀμφισβητούμενον. Παντὸς συμφωνοῦσιν ὅτι τὰ μαθηματικὰ καὶ ἡ Ἱστορία πρέπει ν' ἀποτελοῦν μέρος τοῦ προγράμματος μας, καὶ πᾶς τις, φανταζόμαι συμφωνεῖ ὡσαύτως ὅτι αἱ Γλῶσσαι πρέπει νὰ διαδραματίζωσι τὸ μέρος των. Ἀλλ' ἂν πρέπει νὰ πρωταγωνιστῶσιν αὗται ἢ ἂν πρέπει νὰ εἶναι ἀρχαῖαι ἢ νεώτεραι, νεκραὶ ἢ ζῶσαι, εἶναι ἄλλο ζήτημα.

Ἀφοῦ ὅμως οὔτε ἐν τῇ Ἱστορίᾳ οὔτε ἐν τοῖς Μαθηματικοῖς εὕρομεν τὸ ἰδεῶδες παιδαγωγικὸν ἔδαφος, πρέπει νὰ εὕρωμεν τοῦτο ἐν ταῖς Γλώσσαις ἢ οὐδαμοῦ. Ἡ ἐθνικὴ ἡμῶν γλῶσσα πρέπει νὰ θεωρηθῇ πρώτη· διότι, καίτοι ἡ εἴσοδος αὕτη εἰς τὸν οἶκον τῆς γνώσεως ἔχει παραμεληθῇ μεγάλως ἐν τῷ παρελθόντι, φαίνεται ἴσως ἡ μάλιστα ἑλκυστικὴ πασῶν τῶν θυρῶν, διότι πᾶς τις δύναται νὰ εὑρῃ τὴν κλεῖδα. Μέχρι τοῦδε, ὁπωσδήποτε, ἡ κλεὶς δὲν εὑρέθη.

Τώρα ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ἀγγλικῆς, προκύπτει ἀμέσως λίαν πραγματικὴ δυσχέρεια. Εἶνε δ' αὕτη ὅτι οἱ διδάσκαλοί μας αὐτοὶ κατὰ μέγιστον μέρος ὀλίγα γνωρίζουσι περὶ αὐτῆς.

Δυνατὸν νὰ φαίνηται ἀσήμαντον σημεῖον, καὶ κώλυμα εὐκόλως ὑπερβατόν. Οὐχ ἧττον ὑπάρχουσι πραγματικοὶ λόγοι ὅπως ἀμφιβάλλωμεν ἂν ὁ ἀπαιτούμενος γνώμων φιλολογικῆς κλίσεως ἢ πρόσφορος δύναμις φιλολογικῆς ἐκθέσεως θὰ δύνατο ν' ἀναπτυχθῇ εἰς σπουδαστὴν Διδασκαλείου τοῦ Πανεπιστημίου ὅστις θὰ γείνῃ διδάσκαλος Δημοσίου Σχολείου. Εἰς χεῖρας μεγαλοφυοῦς τινος ὡς ὁ Ρουσκὶν* ἐν πείρᾳ δύναται νὰ παράσχῃ ὕλην διὰ μάθημα ἐτυμολογίας, πολιτικῶν, θρησκείας καὶ ἠθικῆς. Ὁ Ρουσκὶν ὅμως εἶχε σπανίας καὶ μοναδικὰς ἕτι ἀρετὰς καὶ ἐπὶ πᾶσι δύναμιν ὅπως κεντρίζῃ οἷαν πολὺ ὀλίγοι κατέχουσιν. Οὐχ ἧττον φαίνεται καὶ ἐν ταῖς διαλέξεσιν αὐτοῦ, ὁ κίνδυνος, ὅστις θὰ ἐστέρει τὴν φιλολογικήν ἀπουδὴν παλλοῦ τῆς παιδαγωγικῆς ἀξίας της.

Διότι ὅλη ἡ ἐπίκρισις ὑπὸ τύπον τοιοῦτον τείνει νὰ ἀποβῇ συγκεχυμένη, ἀποβλέπει εἰς μυρίους τρόπους, ἀκολουθεῖ πάντα τρόπον διακεχυμένων εἰκασιῶν ἢ ὑπονοιῶν, ἐστρέπται ἐπὶ σημείου τῆς Ἱστορίας καὶ συμφορεῖ σμῆνος εὐφυῶν συγκρίσεων. Δὲν ὑπάρχει ἀρκετὴ μέθοδος ἐν τούτῳ· καὶ ὁσονδήποτε ἐμπνευστικὸν καὶ ἂν εἶναι, ἀποτυγχάνει τῆς ἐντατικῆς ἐκείνης συγκεντρώσεως καὶ τῆς πλήρους κατανοήσεως τοῦ θέματος, ταύτ' ὅπερ εἶνε ἡ πρώτη ἀνάγκη πάσης καταλλήλου ἐκπαιδεύσεως.

Ἐὰν ἀμφιβάλλει περὶ τούτου, ἀρκεῖ νὰ στρέψῃ τὴν σελίδα τῶν σχολίων ἅτινα εἶνε συνημμένα εἰς πᾶν φιλολογικὸν κείμενον. Ἡ ἀνάλεκτος πληροφορία εἰς τὰς καλουμένας ταύτας σημειώσεις εἶνε κυκεών, ὃν οὐδεὶς δὲ δύναται νὰ ἠδύνατο νὰ χωνεύσωσιν. Δὲν θὰ ἠδύνατό τις νὰ προσδοκᾷ ὅπως ὁ παῖς συγκρατεῖ ὅλον τὸ ὑλικὸν ἐν τῇ μνήμῃ, καὶ ἡ ὑπόθεσις τοῦ ὅλου ἂν ἐμπλουτίσῃ ἐὰν τὸ ἐπράττεν. Μᾶλλον ἐντατικὴ καὶ κεπτομερὴς μέθοδος θὰ ἐφαίνετο ἀξία ὅπως θεωρηθῇ ὡς διέξοδος.

Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα προσέτι εἶνε παγίδες, ἐκάστη κεραὶα ἐπικίνδυνος· Ἡ ἄγαν ἐπιμεμελημένη μελέτη τοῦ Σαιξπήρου δηλονότι ἢ τοῦ Καίτς, θὰ ἦτο ἀναποφεύκτως ὀχληρὰ εἰς τὸν παῖδα. Ἡ διάνοια* ἀπὸ φύσεως ἐπιφαύει ἐλαφρῶς πᾶσαν ἀπηρχαιωμένην λέξιν ἢ ἀπαλλήπτων φράσιν καὶ εἶνε πλήρως εὐχαριστημένη νὰ συλλάβῃ τὸ νόημα. Καὶ ἐπὶ κινδύνῳ ἔτι νὰ προξενήσωμεν εἰς αὐτὸν τὴν ἀποστροφὴν πρὸς τὰ τοιαῦτα διὰ παντὸς, θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἐπιθάλωμεν προσοχὴν πρὸς τοιαύτην λεπτομέρειαν νὰ ἐπεκταθῶμεν εἰς τὴν παραγωγήν, τὴν ἀνάλυσιν, τὴν παράφρασιν καὶ τὰ λοιπὰ πάντα, ἂν ἡ ἀμοιβὴ θὰ ἦτο ὅλως ἴση πρὸς τὴν ἀξίαν τόσης προσπαθείας. Ἀλλ' εἶναι, ἀρά γε; Πόσα ἐκ τῆς φιλολογίας μας εἶνε κατάλληλα πρὸς τοιαύτην ἀνάλυσιν ὑπὸ τῶν παίδων; Βεβαίως οὐχὶ ὁ Καίτς, οὐδ' ὁ *Browning* οὐδ' ὁ *Carlyle*, οὐδ' ὁ *De Quincey*, οὐδ' ὁ *Tennysson*, οὐδ' ὁ θεολογικὸς Μίλτων, οὐδ' ὁ φιλάσθενος *Shelley*. Ὅ,τι μᾶλλον εἶνε κατάλληλον εἶνε ἡ ἱστορία καθαρὰ καὶ ἁπλῆ, καὶ ἐν πολλοῖς ἄλλοις ἡ ὕλη εἶνε πολὺ ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν. Τοῦτο, τῳόντι, εἶναι τὸ κρίσιμον σημεῖον, διότι πλείστη φιλολογία οὐδὲν σημαίνει διὰ νέας καὶ ἄωρους διανοίας. Καὶ ἐκ τούτου προκύπτει τὸ μέγιστον ἐμπόδιον ὅπως ἀσχολώμεθα περὶ ἀγγλικὰ θέματα πρὸς οἱονδήποτε σκοπόν. Διότι λέξεις καὶ ἰδέαι αἵτινες εἶνε τόσον ἁπλαῖ καὶ σαφεῖς εἰς το

ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΠΡΟΣ ΤΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

ΑΤΥΧΕΣ ΕΜΠΝΕΥΣΙΣ ΤΟΥ Κ^ΟΥ ΒΑΛΦΟΥΡ

Λονδίνον 27)8.—Ὁ κ. Βάλφουρ ἐκοινοποίησε πρὸς τὸν Λόρδον Ρότσιλδ ἐξ ὀνόματος τῆς Κυβερνήσεως ἐνδιαφέρουσαν δήλωσιν συμπαθείας πρὸς τοὺς πόθους τῶν Σιωνιστῶν. Λέγει ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἀποβλέπει εὐμενῶς εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς Παλαιστίνης ὡς ἐθνικῆς πατρίδος διὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν λαόν καὶ θὰ χρησιμοποιήσῃ πᾶσας τὰς προσπαθείας αὐτῆς ὅπως διευκολύνῃ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἀκροῦ τούτου, τονουμένου ὅτι οὐδὲν πρέπει νὰ γίνηται πρὸς βλάβην τῶν δοτικῶν ἢ θρησκευτικῶν δικαιωμάτων τῶν μὴ Ἰουδαϊκῶν κοινοτήτων ἢ τῶν δικαιωμάτων καὶ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως τῶν Ἰουδαίων ἐν πάσῃ ἄλλῃ χώρᾳ. (Ρέουτερ).

Αἱ τελευταῖαι τηλεγραφικαὶ ἀγγελίαι περὶ τῆς Ἀγγλικῆς ἐκστρατείας εἰς Παλαιστίνην ἀναφέρουσι τὸν Ἀγγλικὸν στρατὸν βαδίζοντα πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἱερουσαλὴμ μετὰ νικηφόρους μάχας πρὸ τῆς Γάζης ἣν ἐκυρίευσεν οὗτος καὶ ἀλλεπαλλήλως ἐξετόπισε τοὺς Τούρκους ἐκ τῶν διατοιχιῶν ὀχυρωμάτων αὐτῶν.

Αἱ ἀγγελίαι αὗται προξενοῦσιν ἀληθῶς χαρὰν καὶ ἐνθουσιασμὸν εἰς τὸν χριστιανικὸν ἐκεῖνον κόσμον, ὅστις πιστεύει ἔτι εἰς τὴν ἐνανθρώπησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ ἀποβλέπει πρὸς τὴν Ἱερουσαλὴμ ὡς τὸν θεοβάδιστον τόπον, ἐν ᾧ ἐξειλίχθη ἡ θειοτάτη καὶ δραματικωτάτη τραγῳδία τῶν φρικτῶν Παθῶν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν.

Ὁ νικηφόρος Ἀγγλικὸς στρατὸς εἶνε ὁ μᾶλλον ἐνδεδειγμένος πάντων τῶν ἄλλων τῆς Ἑσπερίας Εὐρώπης πρὸς τὴν ἱερὰν ὄντως καὶ μεγάλην ἀποστολήν, τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς ἁγίας πόλεως, καὶ αὐτὸς ὑπὲρ πάντα ἄλλον θὰ συγκινῆται καὶ θὰ ἐνθουσιᾷ ἐπὶ ταύτῃ, διότι ἐκ παίδων οἱ Ἄγγλοι καὶ δι' ὅλου τοῦ βίου των ἐνδιατρίβουσιν εἰς τὰς Ἁγίας Γραφὰς καὶ ἐμφοροῦνται καὶ ἐμπνέονται ὑπὸ τῶν θείων ρημάτων καὶ ἀφηγήσεων ἐν αὐταῖς.

Πάντες σχεδὸν οἱ Ἄγγλοι διὰ ταῦτα ἔχουσι πρόχειρα πλεῖστα τῶν ρητῶν τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ σχεδὸν ἀπὸ στήθους πολλοὶ τούτων ἔχουσιν ἐκμαθεῖ μεγάλας περικοπὰς καὶ ὁλόκληρα κεφάλαια. Ὁ Κρόμβελλ καὶ οἱ πουριτανοὶ στρατιῶται του ἦσαν ἐξιουδαϊσμένοι Χριστιανοὶ καὶ τὸ μῖσος των κατὰ τῶν ἀντιπάλων καὶ ἰδίᾳ κατὰ τῶν Καθολικῶν καὶ τὸν πολεμικὸν ἐνθουσιασμὸν ἐνεπνέοντο ἀποστηθίζοντες καὶ ἀπαγγέλλοντες τὰς προτροπὰς τῆς Π. Γραφῆς κατὰ τῶν Φιλισταίων τῶν Ἀμαληκιτῶν καὶ τῶν Χαναναίων· τοσοῦτον δὲ ἐξιουδαΐσθησαν ὥστε καὶ μετὰ τὴν ἀποστράτευσιν αὐτῶν ὡς ἰδιῶται διεκρίνοντο ἐκ τῆς ἀρρίνου ἀναγνώσεως καμμύοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς οἱ σύγχρονοι ἑβραῖοι ἐν ταῖς συναγωγαῖς.

Ἡ ἅλωσις καὶ ἀπελευθέρωσις διὰ ταῦτα τῆς Ἱερουσαλὴμ εἰς τὸν Ἀγγλικὸν λαὸν ὑπὲρ πάντα ἄλλον θὰ προξενήσῃ κατανυκτικὸν ἀληθῶς καὶ ἱερὸν ἐνθουσιασμόν, καὶ θὰ θεωρηθῇ αὕτη ἡ μεγαλειτέρα καὶ ἐνδοξοτέρα νίκη τῆς Μ. Βρεττανίας κατὰ τὸν μακρὸν καὶ δεινὸν τοῦτον πόλεμον.

Ἀτυχῶς ὅμως ὁ σοφὸς ἄλλως καὶ ὑπέροχος πολιτικὸς κ. Βάλφουρ ὡς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν ἐπὶ τῇ τόσον ἀγαθῇ καὶ χαρμοσύνῳ προσδοκίᾳ προέβη εἰς πολὺ ἀτυχεῖς καὶ τοῦτ' αὐτὸ ἀντιχριστιανικὰς δηλώσεις πρὸς τὸν βαθύπλουτον Ἰουδαῖον Ρότσιλδ, ἐπαγγελλόμενος δι' αὐτοῦ πρὸς τοὺς Ἰουδαίους Σιωνιστὰς τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἰδεωδῶν καὶ τῶν πόθων αὐτῶν, τὴν ἀποκατάστασιν δηλ. τοῦ ἑβραϊκοῦ ἔθνους εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ τὴν Παλαιστίνην, καὶ τοῦτο μετὰ δικαιωμάτων κυριαρχίας ὑπὸ τύπον ἴσως αὐτονομίας. Ὑπὸ τοιούτους ὅρους ἡ ἐπιδιωκομένη σήμερον ἀπελευθέρωσις τῆς Ἁγίας Γῆς ὑπὸ τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατοῦ θὰ καταντήσῃ εἰς τὴν βαρυτέραν καὶ ὠμοτέραν τυραννίαν κατὰ τῆς Χριστιανικῆς Ἱερουσαλὴμ, διότι θὰ ἐγκαθίστατο κυρίαρχος καὶ τοῦτ' αὐτὸ ὡμὸς καὶ ἀδιάλλακτος τύραννος ὁ Ἰουδαϊσμός, ὅστις τυγχάνει ὁ ἀδιάλλακτος καὶ ἄσπονδος ἐχθρὸς τοῦ χριστιανισμοῦ ἀπὸ τοῦ θείου ἐβρυτοῦ αὐτοῦ μέχρι σήμερον, καὶ εἶνε ἄπορον ὅτι διέλυθε τοῦτο τὸν κ. Βάλφουρ καὶ τὴν Βρεττανικὴν Κυβέρνησιν, ἐξ ὀνόματος τῆς ὁποίας ποιεῖται τὰς τόσον ἀτυχεῖς ἐπαγγελίας, καὶ πολὺ φοβούμεθα ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Βρεττανικὸς λαὸς δὲν θ' ἀναλογισθῇ ποῖον ἐχθρὸν καὶ πολέμιον τῆς χριστιανικῆς θρησκείας προτίθεται ἡ Κυβέρνησις αὐτοῦ νὰ ἐγκαταστήσῃ κυρίαρχον μάλιστα τῆς Ἁγίας Πόλεως τῆς πρώτης κοιτίδος καὶ ἑστίας τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Μάτην ὁ κ. Βάλφουρ προλαμβάνει νὰ ὑπαγορεύσῃ εἰς τοὺς ἐν Ἱερουσαλὴμ Ἰουδαίους σεβασμὸν πρὸς τὰ δίκαια τῶν Χριστιανῶν ἐν αὐτῇ καὶ πρὸς τὰ Ἱερὰ προσκυνήματα αὐτῶν, ἀφοῦ ἡ ὕπαρξις τούτων ἀντίκειται ἐν τῇ συνειδήσει καὶ τῇ ἀντιλήψει τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ εἰς τὴν περὶ τοῦ Μεσσίου προσδοκίαν αὐτοῦ καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶνε πάντοτε ὡς πρὸς αὐτὸν ὁ λαοπλάνος ἐκεῖνος ὁ λέγων ἑαυτὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ τολμήσας νὰ βλασφημήσῃ ἐπαγγελλόμενος ν' ἀνοικοδομήσῃ τὸν Ναὸν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν. Ἐν τῷ βάθει τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως παντὸς Ἰουδαίου ἀπηχεῖ πάντοτε ἡ ἀπαισία ἐκείνη κραυγὴ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ὄχλου πρὸς τὸν Πιλᾶτον: Ἆρον, Ἆρον Σταύρωσον αὐτόν! καὶ τότε καὶ τώρα καὶ πάντοτε οἱ ἑβραῖοι θὰ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ σταυρώσωσιν, ἐὰν δύνανται, πάντα ἀντιποιούμενον τὴν ἀποστολὴν τοῦ Μεσσίου πλὴν τοῦ προσδοκωμένου ὑπ' αὐτῶν.

Ὁ Ἰουδαϊσμὸς ἐξίσου ὅμως καὶ ἀδιάλλακτος τυγχάνει ἐχθρὸς καὶ κατὰ τοῦ Μωαμεθανισμοῦ, διότι καὶ ὁ Μωάμεθ τὴν προφητικὴν δύναμιν καὶ ἀποστολὴν αὐτοῦ ἀρύεται ἐκ τῆς Καινῆς Διαθήκης, θεωρῶν καὶ διακηρύττων ἑαυτὸν ὡς τὸν Παράκλητον τὸν ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐπαγγελλόμενον εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν, ἀναγνωρίζει δὲ ὁ ἱδρυτὴς τοῦ Ἰσλὰμ τὸν Κύριον ἡμῶν ὡς μέγαν προφήτην καὶ τὸν μέλλοντα κριτὴν ἐν τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως καὶ ἀνταποδόσεως.

Οἱ ἑβραῖοι ἐγκαθιστάμενοι εἰς Ἱερουσάλυμα καὶ τὴν Παλαιστίνην ὡς αὐτόνομοι καὶ κυρίαρχοι τούτων πρώτιστον καὶ ἀναπόδραστον καθῆκον ὑπ' αὐτῆς τῆς Π. Γραφῆς ἐπιβαλλόμενον —κατὰ τὰς ἀντιλήψεις των,— θὰ ἐνόμιζον ὅπως ἐξαλείψωσιν ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ τῆς ἄλλης γῆς τῆς ἐπαγγελίας πᾶν ἴχνος χριστιανισμοῦ καὶ Μωαμεθανισμοῦ μετὰ σφοδροτέρου πάθους ἢ ὅσον οἱ πρόγονοι αὐτῶν κατὰ παντὸς εἰδωλολάτρου Χαναναίου ἢ ἄλλου βεβηλοῦντος τὴν ἁγίαν γῆν διὰ τῆς παρουσίας καὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ.

Τὸ Κυανοῦν Τέμενος τοῦ Ὁμὲρ Χατάπ, τὸ ἐγειρόμενον ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Τόπου τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος θὰ ἦτο διὰ τοὺς κυριάρχους ἐν τῷ μέλλοντι Ἰουδαίους ἀφόρητος ἐφιάλτης ἐπὶ τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως αὐτῶν, διότι ἡ πρώτη αὐτῶν καὶ κυριωτάτη μέριμνα, ὡς πότε μετὰ τὴν ἐπάνοδον ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας εἰς τὴν Βαβυλῶνα, θὰ ἦτο ἡ ἀνοικοδόμησις τοῦ Ναοῦ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόπου, καὶ πρὸς τοῦτο θὰ ἐκρημνίζετο τὸ μετὰ τὴν Καάβαν ἐν Μέκκᾳ σεμνότερον καὶ ἱερώτερον μνημεῖον τοῦ Ἰσλάμ. Ὁ Ἱερὸς δὲ Ναὸς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν θὰ ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν κυριαρχούντων Ἑβραίων ὡς ἡ βδελυρωτέρα βλασφημία κατὰ τῆς ἀδιαπτώτου προσοχίας αὐτῶν περὶ τοῦ Μεσσίου, καὶ ἡ ὕπαρξις του καὶ αἱ μεγάλαι καὶ λαμπραὶ ἐν αὐτῷ θεῖαι τελεταὶ ὑπὸ τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου θὰ ἀπετέλουν ἀφόρητον διὰ τοὺς ἑβραίους ταπείνωσιν καὶ ὕβριν κατὰ τῆς θρησκείας αὐτῶν.

Οὐδένα πρέπει νὰ λανθάνῃ ὅτι τὸ Ἰουδαϊκὸν ἔθνος εἶνε ὡς καὶ τὸ Ἰσλὰμ κυρίως κατ' ἐξοχὴν θρησκευτικὸν καὶ θεοκρατικόν, μὴ ἀνεχόμενον ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ αὐτοῦ ἄλλην θρησκείαν πλὴν τῆς Μωσαϊκῆς ἢ Ἰουδαϊκῆς, καὶ συνεπῶς οἱ κυρίαρχοι ἢ αὐτόνομοι Ἰουδαῖοι ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐν Παλαιστίνῃ καθόλου θὰ θεωρῶσιν ἀσυμβίβαστον τὴν συνύπαρξιν καὶ συμβίωσιν Χριστιανῶν καὶ Μωαμεθανῶν μετὰ τῶν Ἑβραίων, τοῦ **λαοῦ τοῦ Ἰσραὴλ, τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ τοῦ Ἰωχαβέ.**

Τὴν χριστιανικὴν Ἱερουσαλὴμ οἱ Μωαμεθανοὶ θεωροῦσι δευτέραν μετὰ τὴν Μέκκαν ἱερὰν πόλιν θρησκευτικὴν καὶ ὁ Ὁμὲρ Χατάπ, Χαλίφης, τὸν ὄγδοον αἰῶνα συνθηκολογήσας πρὸς τὸν Πατριάρχην Σωφρόνιον ἀνεγνώρισεν εἰς αὐτὸν τὴν θρησκευτικὴν κυριαρχίαν ἐν αὐτῇ καὶ καθιέρωσε τὰ θρησκευτικὰ προνόμια τῶν Χριστιανῶν ἐπὶ τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων, συμφώνως πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ προφήτου Μωάμεθ ἐντελλόμενα διὰ τοῦ Κορανίου ὑπὲρ προστασίας καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν καὶ τοὺς Χριστιανούς.

Διὰ ταῦτα ὁ Ἰσλαμτισμὸς εὗρε τρόπον νὰ περιλάβῃ καὶ διατηρήσῃ ἐν τῇ θεοκρατικῇ πολιτείᾳ του Χριστιανοὺς ἄμα καὶ Ἰουδαίους, εἰς οὓς ἐπέτρεψε πλήρη θρησκευτικὴν αὐτονομίαν· ἡ Ἰουδαϊκὴ ὅμως θεοκρατία οὐδεμίαν ἐπιτρέπει οὔτε ἀνέχεται διαλλαγὴν καὶ ἀνοχὴν πρὸς πᾶσαν μὲν ἄλλην πλὴν τῆς Μωσαϊκῆς θρησκείας μάλιστα δὲ μισεῖ αὐτὴν καὶ ἐχθρεύει ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην τὴν Χριστιανικὴν καὶ τὴν Μωαμεθανικήν. Δὲν θὰ ἦσαν ἄλλως Ἰουδαῖοι πιστοὶ εἰς τὴν Ἱ. Γραφήν, ὡς νοοῦσιν οὗτοι αὐτήν, καὶ πρὸς τὴν ἐθνικὴν καὶ θρησκευτικὴν μάλιστα ἱστορίαν αὐτῶν, ἂν μὴ ἐν τῇ Ἰουδαϊκῇ θεοκρατίᾳ καὶ ἐκτὸς αὐτῆς ἐκήρυττον ἀδιάλλακτον ἐχθρότητα καὶ μῖσος κατὰ τῶν ἀλλοεθνῶν καὶ ἀλλοθρήσκων καὶ μάλιστα τῶν Χριστιανῶν καὶ τῶν Μωαμεθανῶν.

Ἡ ἐγκατάστασις διὰ τοῦτο τῶν Ἑβραίων ὡς αὐτονόμων μάλιστα καὶ κυριάρχων ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐν Παλαιστίνῃ θ' ἀπετέλει πρᾶξιν ἀντιχριστιανικωτάτην, διότι θὰ ἐσημείου ἀμείλικτον διωγμὸν τοῦ χριστιανισμοῦ ἐν αὐτῇ τῇ κοιτίδι καὶ τῇ ἑστίᾳ αὐτοῦ.

Ἡ Κυπριακὴ ἱστορία περιλαμβάνει μεγάλην ἐρυθρὰν σελίδα γραφεῖσαν διὰ τοῦ δολοφονικοῦ ἐγχειριδίου τῶν Ἑβραίων ἐκ τοῦ αἵματος ὑπερδιακοσίων χιλιάδων Κυπρίων χριστιανῶν τῷ 117 μ.Χ.

Δὲν ἀνελογίσθη ὁ κ. Βάλφουρ, ἀραγε, τὸ ἀσυμβίβαστον καὶ ἀδιάλλακτον τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ πρός τε τὸν Χριστιανισμὸν καὶ τὸν Μωαμεθανισμόν;

Διήγαγον οἱ Ἑβραῖοι καὶ διάγουσι καὶ σήμερον εἰρηνικοὶ καὶ νομιμόφρονες μέσῳ τῶν χριστιανικῶν καὶ ἄλλων ἀλλοθρήσκων ἐθνῶν διότι οὐδὲν δύνανται νὰ πράξωσι κατ' αὐτῶν—καίτοι ὅπου καὶ ὅπως ἠδυνήθησαν δὲν παρέλιπον τὴν εὐκαιρίαν—κυρίαρχοι γενόμενοι ὅμως τῆς Ἱερουσαλὴμ θὰ ἦσαν ἀρνησιθρήσκοι καὶ παραβάται κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῶν τῶν ἐντολῶν τῆς Ἁγίας Γραφῆς μὴ διώκοντες—καὶ μὴ ἐξαφανίζοντες Χριστιανισμὸν καὶ Μωαμεθανισμόν.

Ἀντί, ἄρα, ἀπελευθερώσεως τῆς Ἱερουσαλὴμ ὁ Ἀγγλικὸς στρατὸς διὰ τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν Ἑβραίων ἐν αὐτῇ θὰ ἐπέβαλλε ἀπαραδειγματίστον τὴν ἐχθρότητα καὶ τὸ μῖσος τυραννίαν κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν αὐτῇ.

Οὔτε γράφομεν ὡς ἀντισημῖται οὔτε εἴμεθα τοιοῦτοι, ἀλλὰ ἐκθέτομεν ἀποκαλύπτοντες τὸ γνωστὸν ἀλλως πνεῦμα τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ ἀναγκαίως καὶ ἀναποδράστως ἀδιάλλακτον καὶ ἀσυμβίβαστον πρὸς τὸν Χριστιανισμὸν καὶ τὸν Μωαμεθανισμόν, καὶ καταγγέλλομεν μετὰ πεποιθήσεως τὴν πρὸς τὸν μεγαλόπλουτον Ἰουδαῖον Ρότσιλδ ἐπαγγελίαν τοῦ κ. Βάλφουρ ὡς ἀντικρὺς ἀντιχριστιανικὴν καὶ ἐσμὲν βέβαιοι ὅτι ἅλλος ὁ χριστιανικὸς κόσμος θὰ ἀποδοκιμάσῃ καὶ θὰ καταδικάσῃ αὐτήν.

ΑΝΑΙΡΕΣΙΣ
ΘΡΑΣΕΩΝ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΩΝ

Αἱ κακοήθεις ἀπόπειραι πρὸς δηλητηριασμὸν τῆς κοινῆς γνώμης τοῦ Πανελληνίου κατὰ τοῦ ἐνδόξου Στρατηλάτου καὶ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Κωνσταντίνου προκαλοῦσι κυρίως τὴν ἀγανάκτησιν κατὰ τῶν συκοφαντῶν καὶ τὴν ἀποστροφὴν πρὸς αὐτούς, ἐπανερχόμεθα δὲ ἵνα δείξωμεν πόσον ἀβάσιμοι εἶνε αἱ συκοφαντίαι ὅσον εἶναι θρασεῖαι καὶ κακοήθεις καθόλου.

Διὰ μεγάλων καὶ προκλητικῶν ἐπιγραφῶν διατυμπανίζονται ἀπὸ τῶν στηλῶν Ἑλληνοφώνων ἐφημερίδων ἐν Αἰγύπτῳ καὶ μεταφέρονται εἰς ὁμοίας ἐφημερίδας ἐν Κύπρῳ ἀποκαλύψεις δῆθεν ἀποκρύφου ἀλληλογραφίας τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου μετὰ τοῦ Κάϊζερ, ἀποδεικνυούσης προδοσίαν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τοῦ Βασιλέως αὐτῆς.(!)

Οἱ χαλκεῖς τῶν δῆθεν ἀποκαλύψεων τούτων διατείνονται ὅτι ἀνεκάλυψαν τηλεγραφήματα τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου 1917.

Ἀσημονοῦσιν ὅμως οὗτοι ὅτι ἀπὸ τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου 1916 οὐδεμία ἀπέμεινεν ὁδὸς ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν Κεντρ. Αὐτοκρατοριῶν, δυνάμει σχετικοῦ τελεσιγράφου τοῦ Ναυάρχου Φουρνέ, τῆς μόνης τότε ὑπαρχούσης ὁδοῦ πρὸς μεταβίβασιν τηλεγραφημάτων τοιούτων τεθείσης ὑπὸ ἄγρυπνον Συμμαχικὸν ἔλεγχον.

Ἡ μόνη αὕτη ὁδὸς ἦτο ὁ ραδιοτηλεγραφικὸς σταθμὸς Ἀθηνῶν ὅστις, ὅμως, οὐδὲν πλέον μετεβίβαζε κρυπτογραφικὸν τηλεγράφημα μέχρι τῆς 17ης Νοεμβρίου καὶ ἀκολούθως ἀπὸ τῆς 24ης Δεκεμβρίου 1916 μέχρι τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου, δηλ. μέχρι τῆς 1ης Ἰουνίου 1917.

Τὸ εἰρημένον τελεσίγραφον ἠξίου ἐκτὸς τῆς ἐπιβλλὴν ἐλέγχου ἐπὶ τοῦ ἄσυρματου τούτου καὶ δὲν ἐπετρέπετο ἡ μεταβίβασις οὐδενὸς κρυπτογραφικοῦ ἐγγράφου εἴτε τῆς Κυβερνήσεως εἴτε τοῦ Βασιλέως εἰς τὰς Κεντρικὰς αὐτοκρατορίας καὶ τοὺς Συμμάχους αὐτῆς ὡς καὶ εἰς πάντα τὰ οὐδέτερα κράτη.

Τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῶν ἀξιώσεων τούτων καὶ ἐν γένει ἔλεγχον τοῦ ἀσυρμάτου ἐξήσκησαν δύο εἰδικοὶ ἀξιωματικοὶ τοῦ Συμμαχικοῦ στρατοῦ μετ' ἀποσπάσματος φρουρῶν, εἶνε δὲ κοινὸν μυστικὸν ὅτι πολλάκις κατεκραιοῦντες ἐπὶ ἡμέρας πολλὰς ραδιοτηλεγραφήματα πρὸς τὰς Ἑλληνικὰς πρεσβείας παρὰ τοῖς ἀνακτοβουλίοις τῶν Συμμάχων τῆς Συνεννοήσεως, ὁσάκις ὑπῆρχε καὶ ἡ ἐλαχίστη ὑπόνοια περὶ τοῦ περιεχομένου αὐτῶν.

Ἄλλοι ραδιοτηλεγραφικοὶ σταθμοὶ ἐν Ἑλλάδι δὲν ὑπῆρχον πλὴν τῶν ἐπὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων, οἵτινες ἀφηρέθησαν καὶ αὐτοὶ συμφώνως τῷ τελεσιγράφῳ κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1916, δι' οὗ ἀπῃτεῖτο καὶ ὁ παροπλισμὸς τῶν θωρηκτῶν καὶ ἡ παράδοσις τῶν ἐλαφρῶν σκαφῶν εἰς τοὺς Συμμάχους. Εἶνε γνωστὸν δὲ ὅτι δι' ἄλλων δήθεν κεκρυμμένων ραδιοτηλεγράφων δὲν εἶνε δυνατὴ ἀπαρατήρητος μεταβίβασις ραδιοτηλεγραφημάτων διότι θὰ συνελαμβάνοντο ταῦτα καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν ραδιοτηλεγράφων ἐπὶ τῶν ἐν Κερατσινίῳ πολεμικῶν Συμμαχικῶν πλοίων καὶ τῶν περιπλεόντων καὶ περιπολούντων ἀνὰ τοὺς Ἑλληνικοὺς αἰγιαλούς.

Προκύπτει ἄλλως ἡ ἀπορία ποῦ εὗρον οἱ κύριοι οὗτοι τὰ ἀπόκρυφα δῆθεν τηλεγραφήματα τῶν Βασιλέων καὶ τὴν σχετικὴν κλεῖδα πρὸς μετάφρασιν; οὐχὶ βεβαίως εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν, διότι ἡ Βασιλικὴ ἀλληλογραφία εἶνε ἄσχετος πρὸς τὰ ἀρχεῖα τούτου, ἐξίσου δὲ ἀδύνατος εἶνε ἡ ἀνακάλυψις αὐτῶν εἰς τὰ ἀνάκτορα, διότι ὁ Βασιλεὺς ἢ οἱ περὶ Αὐτὸν εἶχον ὅλον τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον ὅπως καταστρέψωσι καὶ ἐξαφανίσωσιν ἔγγραφα τόσον ἐνοχοποιητικά.

Πρὸς τούτοις δέον νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι οἱ χαλκεῖς τῶν συκοφαντιῶν ἐν τῇ σπουδῇ των ἐσημείωσαν τὸν μῆνα Ἰανουάριον τοῦ 1917 διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν τηλεγραφημάτων δι' ὧν παρωτρύνετο ὁ Κάϊζερ εἰς ἐπίθεσιν ἐν Μακεδονίᾳ μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ταυτοχρόνου Ἑλληνικῆς ἐπιθέσεως κατὰ τῶν τώτων. Λησμονοῦσιν ὅμως οὗτοι ὅτι ἀπὸ τῆς 18 Δεκεμβρίου 1916 μετὰ τὴν ἀποδοχὴν τοῦ Συμμαχικοῦ τελεσιγράφου ἤρξατο ἡ εἰς Πελοπόνησον μεταφορὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ πάντων τῶν βορείως τοῦ Ἰσθμοῦ πυρομαχικῶν, ὅπλων πολυβόλων καὶ τηλεβόλων, περὶ τὰς ἀρχὰς δὲ Ἰανουαρίου 1917 εἶχε συμπληρωθῇ σχεδὸν ἡ μεταφορὰ αὕτη πλὴν ἀσημάντου ἀριθμοῦ, διατελούντος ὑπὸ τὴν ἄμεσον φρούρησιν τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Γάλλου Στρατηγοῦ Κοποῦ, τοῦ Ἄγγλου τοιούτου Φίλιψ καὶ τοῦ Ἰταλοῦ Δ' Ἀουλίγο καὶ ἑνὸς Ρώσσου οἵτινες εἶχον τὰς κεντρικὰς ἕδρας των ἐν Ἀθήναις, Λαρίσσῃ, Ἰωαννίνοις καὶ Κορίνθῳ, εἶχον δὲ οὗτοι πλῆθος κατωτέρων ὑπαλλήλων ἐν ἀεννάῳ κινήσει ὥστε νὰ μὴ διαφεύγῃ αὐτοὺς οὐδεμία κίνησις, οὐδεὶς ἀριθμός, οὐδεμία ἀπόκρυψις ὅπλων καὶ πυρομαχικῶν. Πῶς λοιπὸν θὰ ἦτο πιθανὴ τοιαύτη ἐπίθεσις κατὰ τοῦ Συμμαχικοῦ στρατοῦ ἐκ 300 χιλ. ἀνδρῶν ὑπὸ 800 χωροφυλάκων καὶ 2500 στρατιωτῶν, ὅσοι εὑρίσκοντο διεσπαρμένοι καθ' ἅπασαν τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα, Ἤπειρον καὶ Θεσσαλίαν, οἵτινες δὲν ἐπήρκουν οὐδὲ πρὸς φρούρησιν τῶν φυλακῶν καὶ τῆς δημοσίας τάξεως, ὥστε αὐτὸς ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Συμμαχικοῦ Ἐλέγχου Στρατηγὸς Κοποῦ νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐνίσχυσιν τούτων διὰ 300 χωροφυλάκων ἐκ Πελοποννήσου.

Οἱ χαλκεῖς λέγουν ὅτι ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος εἰδοποίησε τὸν Κάϊζερ περὶ ὀργανώσεως συμμοριῶν ἐκ 5000 ἀνδρῶν πρὸς τὴν μελετωμένην ἐπὶ θεσιν. Ἔχω ὑπ' ὄψει τὴν ἐπίσημον ἀλληλογραφίαν Κοποῦ—Λάμπρου ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν ἀνταρτικῶν ὁμάδων ἐν τῇ οὐδετέρᾳ ζώνῃ καὶ ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ὑπ' ἀριθ. 119 τοῦ στρατηγοῦ Κοποῦ πρὸς τὸν πρωθυπουργὸν κ. Λάμπρον ἐμφαίνεται ὅτι τὸ σύνολον ἰῶν ἀνδρῶν τῶν καταρτιοθεισῶν κατὰ Φεβρουάριον συμμοριτῶν ἀνήρχετο εἰς 600 - 700, ὁμολογεῖ δὲ ὁ Στρατηγὸς ὅτι αἱ συμμορίαι αὗται μετὰ τὰς ἐνεργείας τῆς Ἑλλην. Κυβερνήσεως διελύθησαν μέχρι τῆς 10ης Μαρτίου ε. ε. Σημειωτέον ὅτι ὁ πρωθυπουργὸς κ. Λάμπρος διεμαρτύρετο ἐντόνως καὶ ἠρνεῖτο τὴν ὕπαρξιν καθόλου τοιούτων συμμοριῶν καὶ ἐζήτει τὸν σχηματισμὸν μεικτῆς ἐπιτροπῆς ἀξιωματικῶν πρὸς ἐπιτόπιον ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος, ταῦθ' ὅπερ ὁ στρατηγὸς Κοποῦ ἀπέκρουσεν.

Ἡ ἀξιοπιστία τῶν χαλκευόντων τὰς συκοφαντίας ταύτας πρὸς ἀποπλάνησιν τῶν ξένων, καὶ οὐχὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅστις τοὺς γνωρίζει κάλλιστα, δηλοῦται καὶ ἐκ τῶν ἑξῆς:

Οἱ δράσται τῆς ἐπιθέσεως καὶ διατυράξεως κατὰ τῆς Γαλλικῆς Προσβείας ἀνῆκαν εἰς τὰς τάξεις τούτων, ὡς διεπιστώθη καὶ ἐμαρτυρήθη ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, καὶ οὐχὶ ἐφεδροι βασιλικοί, οὓς ἠθέλησαν νὰ ἐνοχοποιήσωσιν. Καταγγέλουσι οἱ αὐτοὶ περὶ κατασκευῆς ταχυσκάπτων παρὰ τὸ Στράτιον εἰς τὸν ναύαρχον Φουρνέ, καὶ ἡ ἐπιτόπιος ἔρευνα ἀπέδειξεν ὅτι ἦσαν λακκίσκοι πρὸς φύτευσιν δενδρυλλίων.

Χαρακτηριστικὴ εἶνε ἡ περίφημος κηδεία τῶν θυμάτων τῆς τορπιλισθείσης «Ἀγγελικῆς» ἥτις ἦτο κηδεία κενῶν φορείων, διότι τὰ ἀγνοούμενα παρὰ τοῦ νεκροταφείου πτώματα δὲν παρεδόθησαν εἰς αὐτοὺς ἐγκαίρως.

Τοιοῦτοι εἶνε, καὶ γνωρίζει ἤδη αὐτοὺς τὸ Πανελλήνιον, οἱ ἐπὶ προδοσίᾳ καταγγέλλοντες τὸν πατριωτικώτατον Βασιλέα πάντοτε τῶν Ἑλλήνων Κωνσταντῖνον ΙΒ'.

Σαλαμίνιος.

ΕΝ ΤΩ ΕΠΑΡΧ. ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩ ΑΜΜΟΧΩΣΤΟΥ

Ἀγωγῆς ἀρ. 473)1917.

Μεταξὺ

χ: Νικόλα Βασιλειάδη, ἐκ Βατυλῆς
Ἐνάγοντος

καὶ

1) Κυριάκου χ: Σάββα, ἐκ Βατυλῆς νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς.
2) Γεωργίου χ: Σάββα ἐκ. Λάρνακος.
3) χ. Σάββα Σάββα ἐκ Λάρνακος δι' ἑαυτὸν καὶ ὡς κηδεμόνος τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ τοῦ Ἀνδρέα χ: Σάββα.
4) Ξενοῦ Εὐαγγ. χ: Ἀντώνη ἐκ Βατυλῆς
Ἐναγομένων.

Τῷ Κυριάκῳ χ: Σάββα ἐκ Βατυλῆ, καὶ νῦν ἀγνώστου διαμονῆς

Διὰ τοῦδε παρόντος προστάσσεσθε νὰ ἐμφανισθῆτε

ΚΥΠΡΙΑΚΑ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΙΤΑΞΕΙΣ

Οφείλομεν νὰ ὑπομνήσωμεν τοὺς ἁρμοδίους ὅτι ἤρχισαν ἤδη αἱ γεωργικαὶ ἐργασίαι, αἵτινες εἶνε κατεπείγουσαι καὶ μὴ ἐπιτρέπουσαι ἀναβολήν, καὶ αἱ ἐπιτάξεις τῶν ἁμαξῶν καὶ ὧν ὑποζυγίων τῶν γεωργῶν πρέπει νὰ γίνωνται μετὰ φειδοῦς καὶ προσοχῆς, ὅπως μὴ ὑπομείνωσιν οὗτοι οἰκονομικὰς καταστροφάς.

Ἐπὶ πλέον τὰ πληρωνόμενα ἀγώγια διὰ τὰς ἐπιτάξεις παραπονοῦνται οἱ γεωργοὶ ὅτι δὲν καλύπτουσιν οὔτε τὴν συντήρησιν αὐτὴν τῶν ζώων καὶ τὰ ἡμερομίσθια τῶν ἀγωγέων· καὶ τὴν ζημίαν μὲν ταύτην ὑπομένουσιν, ἀλλὰ δὲν πρέπει κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τῶν ἐπισπευδουσῶν ἐργασιῶν αὐτῶν νὰ παρεμποδίζωνται.

ΚΕΡΑΥΝΟΠΛΗΚΤΟΣ

Τὴν πρωΐαν τῆς προπαρελθούσης Κυριακῆς ὁ ἐκ Φλαμουδίου Καλλῆς χ'' Ιακωυμῆ ἀνεχώρησεν ἐξ Ἀρδάνων λίαν πρωΐ ἐπιβαίνων τοῦ ζώου του διὰ Τρίκωμον, μικρὸν ὅμως ἔξωθι τῶν Ἀρδάνων προσεβλήθη ὑπὸ κεραυνοῦ αὐτὸς καὶ τὸ ὑποζύγιόν του καὶ ἀμφότεροι κατέπεσον νεκροί, εὑρέθη δὲ ἐπὶ τόπου ὁ ἀναβάτης ἐπὶ τοῦ ζώου, κρατῶν τὴν ῥάβδον καὶ τὸ σχοινίον.

Εἰδοποιηθεὶς ὁ Μουχτάρης Ἀρδάνων ἔσπευσεν εἰς τὸν τόπον τοῦ δυστυχήματος καὶ εὗρεν ἐπ' αὐτοῦ 42 ἀγγλικὰς λίρας εἰς χρυσὸν καὶ 7 1)2 εἰς χαρτονομίσματα.

Ἐγκαταλείπει χήραν μὲ ἓξ ὀρφανά.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΠΕΔΟΥΛΑ

Ἡ ἐν Πεδουλᾷ Ἐμπορικὴ Σχολὴ ἐμπνέει πάντοτε μεγαλειτέραν ἐμπιστοσύνην καὶ ἐκτίμησιν εἰς τὰς ἀγροτικὰς κοινότητας καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτῆς αὐξάνονται σταθερῶς. Ἐφέτος ἀνῆλθον οὗτοι εἰς 60, ὧν πολλοὶ προέρχονται ἐκ τῆς ἐν Λεμέσῳ ξενικῆς σχολῆς Μιτσῆ.

Ἡ Ἐπιτροπεία προσέλαβε διὰ τοῦτο καὶ τέταρτον διδάσκαλον τὸν κ. Μανουὴλ Μαυρομμάτην, πρωτοβάθμιον τοῦ Π. Λιδασκαλείου καὶ ἐθνικοτήν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκστρατείαν.

ΕΥΣΕΒΗΣ ΔΩΡΕΑ

Μεταξὺ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ Κυπρίων ἡμιονοδηγῶν ἐν τῷ Ἀγγλικῷ στρατῷ ἐγένοντο ἔρανοι καὶ εἰσεπράχθησαν 7 λ. ἀγγλικαὶ καὶ 13 εἰκοσιπεντάδραχμα ἤτοι ἐν ὅλῳ ἀγγλικαὶ 20 ὑπὲρ τῆς Μονῆς Ἀποστόλου Ἀνδρέου.

Τὴν εὐσεβῆ ταύτην δωρεὰν παρέδοσαν πρὸς τὴν Ἐπιτροπείαν τοῦ Ἀποστ. Ἀνδρέου ἐπὶ ἀποδείξει οἱ ἐκεῖθεν ἐπανελθόντες κ. κ. Ἰωάννης Χριστοδούλου Κούρσαρος ἐκ Βώνης καὶ Περικλῆς Μιχαὴλ ἐκ Τράχωνα.

ΜΙΚΡΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ο ΔΙΔΑΚΤΩΡ τῆς Ἰατρικῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἡμέτερος συμπολίτης κ. Μ. Α. Μιχαηλίδης, ἀπὸ διετίας ἐν Παρισίοις εὐρύτερον πυνόμενος σπουδὰς θεωρητικὰς καὶ πρακτικὰς ἔλαβεν ἄδειαν ἐξασκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματός του ἐν Γαλλίᾳ καὶ λίαν εὐδοκίμως καὶ ἐπιτυχῶς ἐξασκεῖ τοῦτο ἐν τῷ προαστείῳ Pré-Saint-Gervais τῶν Παρισίων, ἐφ' ᾧ καὶ συγχαίρομεν αὐτῷ.

◆◆◆

ΤΟ ΣΥΜΒΑΤΙΚΟΝ ἀεροπλοιον καθ' ἣν προηγείθη δὲν κατέπλευσε χθὲς παραμείναν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πρὸς καθαρισμὸν τῶν λεπίτων του καὶ συνεπῶς ὑστερεῖ ἐξαισίκων ταχυδρομείων.

◆◆◆

ΓΑΜΟΙ. Ἐν Ἀγαλίᾳ ηὐλογήθησαν τῇ προσπαρελθούσῃ Κυριακῇ οἱ γάμοι τοῦ χρηστοῦ καὶ προσφιλοῦς νέου κ. Χρ. Α. Λαμπῆ καὶ τῆς σεμνῆς καὶ συμπαθοῦς Δεσποινίδος Μελανῆς Ἐλευθερίου ὑπὸ τὰς εὐχὰς τῆς κοινότητος μεθ' ὧν συνενοῦμεν καὶ τὰς ἡμετέρας.

◆◆◆

Ἡ ΑΣΥΝΟΜΙΚΗ διεύθυνσις διὰ τοιχοκολλήσεως προεκάλεσε τὴν προσοχὴν πάντων ὅπως εἴπωτε τὸν εὐρὴ βόμβαν ἐξ ἀεροπλάνου καταρριφθεῖσαν καὶ μὴ ἐκραγεῖσαν νὰ ἀποφεύγῃ νὰ ψαύσῃ αὐτὴν, εἰδοποιῶν περὶ αὐτῆς τὴν ἀστυνομ. ἀρχήν.

◆◆◆

ΕΙΣ ΟΜΟΔΟΣ συνεστάθη Ἀεροναυτικὸν στρατιῶν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΟΜΟΝΟΙΑ» καὶ τὴν προεδρείαν τοῦ Πανοσιολ. Ἡγουμένου Χρυσορρογιατίσσης καὶ διαχειριστοῦ τῆς Ἱ. Μονῆς τοῦ Σταυροῦ ἐν τῇ προαστειακῇ ταύτῃ κώμῃ. Εὐχόμεθα εἰς τὸ νέον σωματεῖον εὐδοκίμησιν.

◆◆◆

Ἡ ἐξιστ. Κ. Γ. Δ. Τριμου θὰ δέχηται ἐπισκέψεις τὴν πρώτην Τρίτην ἑκάστου μηνὸς ἐ.π.

◆◆◆

ΔΡΡΑΒΩΝΕΣ. Τῇ π. Πέμπτῃ ἀντήλλαξαν δακτύλιον ἀρραβῶνος ὁ ἐν τῷ Διοικητηρίῳ Λευκωσίας δραστήριος ὑπάλληλος κ. Βίκτωρ Ζαχαριάδης μετὰ τῆς σεμνῆς Δίδος Περσεφόνης Ἰασῆ ἐκ Καίμακλίου.

Τοῖς μνηστευθεῖσιν εὐχόμεθα φαιδρὸν τῆς μνηστείας τὸν χρόνον καὶ ταχείαν τὴν στέψιν.

◆◆◆

ΕΔΑΒΟΜΕΝ ψες ἀρχὰ ἐπιστολὴν περὶ ἱδρύσεως ὑπὸ τῶν ἐν Λευκωσίᾳ σπουδαστῶν συνδέσμου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Φοιτητικὸς Προοδευτικὸς Ὅμιλος» χωρὶς ὑπευθύνου ὑπογραφῆς.

Δὲν πιστεύομεν δὲ σοβαροὶ σπουδασταὶ θὰ βαδίσωσιν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς παθαρισθούσης καὶ ἐκπνευσάσης ἤδη «Κυπριακῆς Βιβλιοθήκης», δι' ὃ καὶ ἐπέχομεν προσδοκῶντες σοβαρόν τινα ἐργασίαν εἰς σοβαροὺς σπουδαστὰς ἁρμόζουσαν.

ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ ΧΑΤΖΗΠΕΤΡΟΥ

Γνωριμωτάτη φυσιογνωμία καὶ προσωπικότης ἄγαν συμπαθὴς ἐπὶ δεκάδας ἐτῶν ἐξέλιπεν ἀπὸ τῆς ἡμετέρας ἀγορᾶς ἀπὸ τῆς π. Πέμπτης ὁ

ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ ΧΑΤΖΗΠΕΤΡΟΥ

διευθύνων τὸ γνωστὸν ἐμπορικὸν Κατάστημα Μ. Λουκαΐδου ἀπὸ μακρῶν ἐτῶν ὑπὲρ τῆς πρώτως ἀπορφανισθείσης οἰκογενείας τοῦ ἱδρυτοῦ αὐτοῦ καὶ ἐπ' ἀδελφῇ γαμβροῦ του καὶ προαγαγὼν αὐτὰς ἀκμὴν διὰ τῆς ἐμπορικῆς ἐπιχειρηματικότητος, τῆς νοημοσύνης καὶ τῆς ἄκρας εὐθυτήτος του, καὶ χειραγωγήσας τὸν τὰ ἐμπορικὰ σπουδάσαντα ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν Γαλλίᾳ ἀδελφότεκνόν του Γεώργιον Μ. Λουκαΐδην ἐν τῇ πράξει καὶ ἐμπειρίᾳ καὶ ὠδεῖ συντελέσας τὸ φιλόστοργον καὶ φιλάνθρωπον ἔργον του ἐπαφῆκε τὴν ὅλην διεύθυνσιν εἰς αὐτὸν καὶ ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς ζητήσας ἀνάπαυσιν ἀπὸ τῶν μακρῶν καὶ στοργικῶν κόπων του ἄγων μόλις τὸ 65 ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Ἡ στοργικὴ αὕτη ἀφοσίωσις του εἰς τὴν ἀπορφανισθεῖσαν οἰκογένειαν ἐπεσπάσατο βαθυτάτην τὴν εὐγνωμοσύνην πάντων τῶν μελῶν αὐτῆς, καὶ τὴν γενικὴν ἐκτίμησιν ἁπάσης τῆς κοινωνίας μας, δι' ὃ καὶ ὁ θάνατος του ἐθρηνήθη παρ' αὐτῶν ὡς δευτέρου πατρὸς καὶ παρὰ πάντων τῶν συμπολιτῶν. Ἐκηδεύθη ἐν τιμῇ καὶ πένθει εἰλικρινεῖ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Φανερωμένης χορεύοντων τούτων τοῦ **Μακαριωτ. Ἀρχιεπισκόπου** καὶ τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἡγουμένου Κύκκου. Ὁ Μακαριώτατος ἔξῆρε τὰς ἀρετὰς τοῦ μετοστάντος καὶ προέβαλεν ὡς ὑπόδειγμα συγγενικῆς στοργῆς καὶ ἀφοσιώσεως καὶ ἐμπορικῆς χρηστότητος δικαίως τιμωμένων ὑπὸ τῆς κοινωνίας ἡμῶν.

Μακρὰ εἶτα κατετέθη σειρὰ στεφάνων ἐπὶ τῆς σοροῦ του ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ ἓν τῷ Π. Γυμνασίῳ κ. Ἰ. Παπαπορφυρίου μετὰ καταλλήλων προσφωνήσεων πρὸς τὸν νεκρόν.

Πρὸς τοῖς στεφάνοις τὴν μνήμην τοῦ μακαρίτου ἐτίμησαν δι' εἰσφορῶν χρηματικῶν ἡ ὀξιότιμος οἰκογένεια Μ. Λουκαΐδου ἀνὰ δέκα λίρας εἰς τὸ πτωχοκομεῖον καὶ τὸ Ἐκθετοτροφεῖον ὁ κ. Κώνστ. Χατζηπέτρου 3 λίρας ὑπὲρ τοῦ πρώτου καὶ 2 λ. ὑπὲρ τοῦ δευτέρου, καὶ ὑπὲρ τοῦ Ἐκθετοτροφείου ἀποκλειστικῶς οἱ κ. κ. Κ. Σ. Λοϊζίδης, Γ. Χριστοδουλίδης, Ζήνων Γ. Παπαδόπουλος, Ἰ. Βεργόπουλος, Ἰ. Μιχαηλίδης, Ἀδελφοὶ Δραγομάνοι ἀνὰ μίαν λίραν, Κατάστημα Τζερκέζη—Σκουφαρίδη, Ν. Χρυσαφίνης, Π. Τσερκέζης, Α. Σ. Μαρκίδης, Μ. Παπαπέτρου, Χριστόφορος Παπαδόπουλος, Χ'' Κυριακὸς Σάββα, Κολακίδης καὶ Υἱοὶ ἀνὰ δέκα σελήνια, Στ. Σπυριανάκης, Ι. Κωτσᾶς, Μ. Χ. Τύμβιος ἀνὰ πέντε σελλήνια.

Βαθέως συλλυπούμενοι καὶ τὴν συγγενεῖαν τοῦ μετοστάντος εὐχόμεθα ὅπως θρέψῃ τὸ πρᾶγμα εἰς Κύπρον.

Σ. Κ. Φ. Ὁ Πανοσιώτατος Ἡγούμενος Κύκκου κ. Κλεόπας τὴν ἐπὶ τῇ χροσταυρίᾳ του εἰς τὴν Ἐπαρχιδείον Ἀκολουθίαν προσῆλθεν ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ ἐψάλη ἀγγλικὴν λίραν ἐνετείλατο ὅπως δοθῇ ὑπὲρ τοῦ Ἐκθετοτροφείου.

Χθὲς ἠγέρθη καὶ ἀνεγνώσθη ἐπὶ Δικαστηρίου ἡ διαθήκη τοῦ μακαρ. τοῦ **Κυπρ. Χατζηπέτρου** δι' ἧς ἄπασαν τὴν περιουσίαν του κληροδοτεῖ εἰς τοὺς δύο ἀδελφοτέκνους του κ. κ. Γεώργιον καὶ Εὐριπίδην Μ. Λουκαΐδου.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ὑπὸ καθήκοντος ἀνακύπτομεν τῆς βαθυτάτης θλίψεως ἡμῶν ἵνα ἐκφράσωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὰς εὐχαριστίας μας πρὸς τοὺς ἀξιοτίμους ἰατροὺς κ. κ. Δ. Θεοδότου καὶ Χρ. Σταυρινάκην παρασχόντας τὴν ἐπισημονικὴν αὐτῶν συνδρομὴν μετὰ φιλανθρώπου ζήλου κατὰ τῆς κεραυνοβόλου νόσου καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς ὁπωσδήποτε ἐκδηλώσαντας καὶ μετασχόντας τῆς θλίψεως ἡμῶν ἐπὶ τῇ ἀνεπανορθώτῳ ἀπωλείᾳ τοῦ προσφιλεστάτου καὶ πολυκλαύστου ἀδελφοῦ καὶ θείου ἡμῶν

ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

Λευκωσίᾳ τῇ 27ῃ Ὀκτωβρ. 1917.

Ἡ πενθοῦσα Οἰκογένεια

Μ. ΛΟΥΚΑΪΔΟΥ.

Ὁ πενθῶν Ἀδελφὸς

ΚΩΝΣΤ. ΧΑΤΖΗΠΕΤΡΟΥ.

ΟΙ ΛΟΙΠΟΙ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ Ἐπιτροπεία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Φανερωμένης καθιστᾷ γνωστὸν ὅτι δέχεται προσφορὰς διὰ τὴν ἐνοικίασιν τοῦ Καταστήματος τῆς «Ἐμπορικῆς Λέσχης».

Διάρκεια ἐνοικιάσεως τριετὴς ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1918 ἐ. π. Προσφοραὶ γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 30ῆς Νοεμβρίου ἐ. π. Αἱ προσφοραὶ δέον νὰ ἦνε γραπταὶ καὶ νὰ ἀπευθύνωνται τῇ Ἐπιτροπείᾳ ἐντὸς κεκλεισμένων φακέλλων, ἐπ' αὐτῶν δὲ νὰ ὑπάρχῃ ἡ λέξις: «προσφορά».

Ἐν Λευκωσίᾳ τῇ 27)10)1917.

ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑΣ
(4—1) ΤΟΥ Ι. ΝΑΟΥ ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΓΑΜΟΥ

Ποιοῦντες γνωστὸν ὅτι εὐλογηθήσονται οἱ γάμοι ἡμῶν τῇ προσεχεῖ Κυριακῇ, 5)18 Νοεμβρίου καὶ ὥρᾳ 3. 30' μ. μ. ἐν τῷ οἴκῳ τῆς μελλονύμφου παρακαλοῦμεν συγγενεῖς, φίλους καὶ συμπολίτας νὰ τιμήσωσιν αὐτοὺς μετὰ τῶν ἀξιοτίμων οἰκογενειῶν αὐτῶν.

Λευκωσίᾳ τῇ 31)13 Νβρίου 1917.

Οἱ μελλόνυμφοι

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Π. ΚΟΛΟΚΑΣΙΔΗΣ
ΕΡΑΤΩ Δ. ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ.

[Διαίτεραι προσκλήσεις δὲν θὰ σταλῶσι].

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἐκφράζω καὶ δημοσίᾳ τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας μου πρὸς τὴν παρ' ἡμῖν μαίαν κυρίαν χ'' Ἄννοῦ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ δεξιότητος μαιεύσασαν αἰσίως τὴν σύζυγόν μου ἐν δυστοκίᾳ.

Μόρφου, 27 Ὀκτωβρίου 1917.

Χρ. Κ. Φράγκος.

Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΟΥ

Ἑλληνοαγγλικὰ καὶ Ἀγγλοελληνικὰ λεξικά.

Ἑλληνοαγγλικοὶ Διάλογοι.

Πωλοῦνται παρ' ἅπασι τοῖς βιβλιοπώλαις τῆς Κύπρου.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Τὸ Κατάστημα *Trummer London* μᾶς πληροφορεῖ ὅτι μᾶς ἐφόρτωσε ἐκ *Gothenburg* μεγάλην ποσότητα **Σπιρίτων**. Ἂν ὡς ἐλπίζομεν, φθάσῃ τὸ πρᾶγμα εἰς Κύπρον ἐντὸς ὀλίγων ἑβδομάδων, θὰ πωλήσωμεν εἰς τιμὰς πολὺ χαμηλάς. Μόλις λάβωμεν τιμολόγια θὰ εἰδοποιήσωμεν τοὺς κ. κ. ὁμοίως ἀροπλήρεις διὰ παράδοσιν ἅμα φθάσῃ τὸ πρᾶγμα εἰς Κύπρον.

Θὰ ἐκφορτωθῶσι καὶ εἰς τοὺς τέσσαρας λιμένας τῆς Κύπρου Λιμάσσον, Λάρνακα, Λεμεσὸν καὶ Πάφον.

30)12 Νοεμβρίου 1917.

Διατελοῦμεν κλπ.

Ν. Σ. ΛΥΜΠΟΥΡΔΗΣ & ΣΙΑ.

ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑΝ ΣΕΡΑΪΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Α. ΤΖΕΜΑΛΗ

Ὁ νέος Κινηματογράφος διὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον ἐξησφάλισε μεγάλην συλλογὴν νέων καὶ πρωτοφανῶν διὰ τὴν Κύπρον ταινιῶν, οἷαι ἀναπαράστασις σκηνῶν καὶ μαχῶν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου καὶ τῶν διαφόρων ἐφευρέσεων ὅσαι χρησιμοποιοῦνται κατ' αὐτόν.

Σκηναὶ ἐκ τοῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ πολέμου τοῦ 1913 καὶ ἄλλαι ταινίαι ἑλληνικαὶ μεθ' ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν. Ἐκλεκτὰ δράματα, κωμῳδίαι, τοπεῖα ἐκ τοῦ φυσικοῦ κ. ἄ.

Ἄμεμπτος ἡσυχαριστὴς καὶ πρόθυμος ὑπηρεσία διὰ τοὺς θεατάς.

Τιμαὶ προστασίας εἰς πάντας:

Θεωρεῖα	Γρ. 4 1)2
Α' θέσις	» 3
Β' Θέσις καὶ ὑπερῷον	» 2

Ἐναρξις τῇ 8. 30', λῆξις τῇ 10. 30' μ. μ.

ΧΑΡΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΟΣ

Πωλεῖται χάρτης τυπογραφικὸς γλασὲ καὶ μή, σχήματος 60×88 καὶ 58×88 εἰς συμφέρουσαν τιμήν. Βάρος ἑκάστης δεσμίδος περίπου 11 ὀκάδες. Ἑκάστη δεσμὶς περιέχει 510-540 φύλλα. Ὁ χάρτης οὗτος εὑρίσκεται ἐν Λευκωσίᾳ.

Πληροφορίαι παρὰ τῇ Διευθύνσει τῆς ἐφημερίδος.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΝΕΥΡΩΠ. ΠΟΛΕΜΟΥ

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΜΕΤΩΠΟΝ

Ἐξακολουθοῦσι πάντοτε εἰς τὸ μέτωπον τοῦτο αἱ καθ' ἡμέραν συμπλοκαὶ τῶν ἀντιπάλων στρατευμάτων καθ' ἃς φέρονται ἐπικρατοῦσαι αἱ δυνάμεις τῶν Συμμάχων, χωρὶς ὅμως μάχης τινὸς ἀποφασιστικῆς.

ΕΝ ΙΤΑΛΙΑ

Λονδῖνον, 26)8. Οἱ πρωθυπουργοὶ τῆς Ἀγγλίας Λόϋδ Τζὼρτζ καὶ τῆς Γαλλίας Παινλεπὲ καὶ οἱ Ἄγγλοι στρατηγοὶ Σμοῦτς καὶ Οὐίλσων καὶ ὁ Φραγκλῖνος Πουλλιὲν ἐφθασαν εἰς Ραπάλτο παρὰ τὴν Γένουαν τὴν δευτέραν μεταμεσημβρίαν καὶ συνήντησε τὸν Ἰταλὸν πρωθυπουργὸν κ. Ὀρλάνδο καὶ ὑπουργὸν τῶν ἐξωτερικῶν κ. Σοννίνο καὶ τοὺς στρατηγοὺς Ρόβερτσον καὶ Φὸχ εἶτινες ἦσαν ἐν Ἰταλίᾳ ἀπό τινων ἡμερῶν. Οἱ Στρατηγοὶ Ἄλφιέρη, ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, Πόρρο ἀντιπροσωπεύων τὴν ἀνωτάτην διοίκησιν καὶ Παρὲρ Γάλλος πρεσβευτὴς μετέσχον τῆς συνδιασκέψεως ἥτις συνεκροτήθη ἀμέσως. Ἐγένετο συζήτησις τὴν Τρίτην καὶ Τετάρτην περὶ τῶν προσφορωτάτων μέτρων πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς στρατιωτικῆς κατάστάσεως. Ἡ ἀποστολὴ κατέλιπε τὸ Ραπάλτο τὴν ἑσπέραν τῆς Παρασκευῆς. Ἡμιεπίσημος ἀνακοίνωσις λέγει ὅτι ἡ ταχεῖα ἄφιξις τῶν ἀρχηγῶν τῶν συμμάχων κυβερνήσεων καὶ τῶν ἀνωτάτων στρατιωτικῶν ἀντιπροσώπων εἶνε καθ' ἑαυτὴν πανηγυρικὴ ἐπιβεβαίωσις τῆς τελείας ἀλληλεγγύης τῶν Συμμάχων καὶ τῆς ἀδελφότητος τῶν στρατῶν αὐτῶν.

Ἐκ τοῦ μετώπου.

Ἰταλικὴν ἐπισημον. Ἐξακολουθήσαμεν νὰ ὑποχωρῶμεν ἐκ τῆς χθεσινῆς γραμμῆς μας· αἱ μεγαλειτεραι μονάδες ἀπεσύρθησαν ἀνενόχλητοι.

Πολυάριθμοι συμπλοκαὶ ἐγένοντο μεταξὺ τῶν λέφων Βιττόριο καὶ τῆς συμβολῆς τοῦ Μοντικάνε καὶ Λιβέντζα ὅπου ἐπετύχομεν νὰ ἀνακόψωμεν τὴν προέλασιν τοῦ ἐχθροῦ. Τὰ ἀεροπλάνα μας ἀνενέωσαν τοὺς βομβαρδισμοὺς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ Ταλιαμέντο.

28)10. Ὁ Στρατηγὸς Διάζ ἀρχηγὸς τοῦ Γεν. Ἐπιτελείου διεδέξατο τὸν Καδόρνα ὡς ἀρχιστράτηγος.

Ἀπεκρούσαμεν πίεσιν κατὰ τῶν προχεχωρημένων θέσεών μας εἰς τὴν καιλάδα Λέβρο.

Τοπικὴ συμπλοκὴ μεταξὺ Βαλσουγγάνα, καιλάδος Πιαύα καὶ Λουντζάγο. Μία τῶν ὀπισθοφυλακῶν μας ἥτις περιεκυκλώθη κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ διὰ τοῦ κατειλημμένου χωρίου Σεουτζάνο. Αἱ ὀπισθοφυλακαὶ μας ἀπαλλαγεῖσαι τοῦ ἐχθροῦ διέβησαν τὸν ποταμὸν καὶ ἀνετίναξαν τὰς γεφύρας.

ΕΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Λονδῖνον 26)8. Ἀνυπτερικὸν ἐπίσημον. Ἐξετελέσαμεν ἔφοδον καὶ ἐκυριεύσαμεν τὴν νύκτα τῆς τρίτης ἀσθενῶς κατεχόμενα ὀχυρώματα νοτίως τῆς Γάζης καὶ ἐξηκολουθήσαμεν τὴν προέλασίν μας δεξιὰ τοῦ Ἀλιμουντὰρ δεσπόζοντος τῆς Γάζης, νοτισανατολικῶς προηλάσαμεν ἀριστερὰ πρὸς τὰς ὀχυρώσεις Σεϊρετουὰν ἐν μίλιον βορείως τῆς πόλεως, εἰσηλάσαμεν εἰς τὴν πόλιν κατὰ τὴν ἡμέραν καὶ ἔφθασαμεν εἰς τὸ στόμιον τοῦ ποταμοῦ Οὐαδιέσι ὀκτὼ μίλια ἀπὸ τῆς ἀρχικῆς γραμμῆς.

Αἱ δυνάμεις ἡμῶν εἰς Σέρια ἐπιτυχῶς ὡσαύτως ἐξηκολούθησαν νὰ προελαύνωσι πρὸς τὸ βορειανατολικὸν· οἱ Τοῦρκοι κατέχουσιν ἔτι χαρακώματά τινα ἀνατολικῶς τῆς Γάζης, ὑπάρχουσιν ὅμως ἐνδείξεις γενικῆς ὑποχωρήσεως πρὸς βορρᾶν.

Τὰ ἀεροπλάνα ἐπροξένησαν ἀπωλείας κατὰ τὴν ὑποχώρησιν τῶν Τούρκων, ὡς καὶ εἰς τὴν συγκέντρωσιν τῶν σιδηροδρομ. σταθμῶν. Οἱ ἀριθμοὶ αἰχμαλώτων καὶ τηλεβόλων κυριευθέντων εἶνε σημαντικοὶ καθ' ὅλον τὸ μέτωπον.

Ὁ ἐχθρὸς δεξιᾷ μας ὑποχωρεῖ εἰς Χεβρῶνα· παρεμποδίσαμεν τὴν ὑποχώρησίν του συλλαμβάνοντες αἰχμαλώτους καὶ μεταγωγικά. Αἱ ἐφιπποι δυνάμεις μας προελαύνουσι διὰ Ζαμαμὰ εἰς Χοὺζ 13 καὶ 9 μίλλια ἀνατολικῶς τῆς Γάζης, καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν νοτίαν ὄχθην τοῦ Οὐαδιέσι ποταμοῦ δώδεκα μίλια βορείως ὅλου τοῦ Τουρκικοῦ μετώπου. Τοῦτο ἀποκατέστησεν ἐπαφὴν πρὸς τὰς προελαυνούσας ἀπὸ Γάζης δυνάμεις· αἱ τελευταῖαι αὗται κατέλαβον τὴν βορείαν ὄχθην τῆς ἐκβολῆς τοῦ Οὐαδιέσι καὶ Χερβία φθάσασαι εἰς τὸν σιδηρόδρομον καὶ περικάμψασαι τὴν παρασκευασμένην θέσιν τοῦ ἐχθροῦ ἐπὶ τοῦ Οὐάδι τούτου. Ἐκυριεύσαμεν ὑπὲρ τὰ 40 τηλεβόλα. Τὸ Βρεττανικὸν ναυτικὸν βοηθούμενον ὑπὸ τοῦ Γαλλικοῦ συνέπραξε δραστικῶς βομβαρδίζον τὰς συγκοινωνίας τοῦ ἐχθροῦ παρὰ τὴν ἀκτὴν καὶ παρέχον ἄλλην ἀξιόλογον βοήθειαν.

Ἐπίσημον: Αἱ ἐφιπποι δυνάμεις μας προελαύνουσι ραγδαίως καὶ συνέλαβον ἄλλους 400 ἄνδρας καὶ δέκα τηλεβόλα. Ἡ γραμμή μας διατείνει τώρα ἐπὶ νοτιοανατολικὴν διεύθυνσιν ἀπὸ δύο μιλίων βορείως τοῦ Χαμαμὰ μέχρι δύο μιλίων βορείως τοῦ κεντρικοῦ σιδηροδρόμου Ἀρακελμενσίγκ, γενικῶς δέκα μέχρι ἓξ μιλίων βορείως τοῦ ποταμοῦ Οὐαδιέσι. Κατελάβομεν τὴν Ἀσκάλωνα. Ἐκυριεύσαμεν ὑπὲρ τὰ 70 τηλεβόλα. Ὁ στρατηγὸς Ἀλλεμπυ ὑπολογίζει τὰς ἀπωλείας εἰς δέκα χιλιάδας, πλὴν τῶν αἰχμαλώτων.

ΕΝ ΜΕΣΟΠΟΤΑΜΙΑ

Λονδῖνον, 26)8.— **Ἐπίσημον ἐκ Μεσοποταμίας:** Κατερχόμενα τὸν Τίγρητα τὴν πέμπτην ὥραν τὰ στρατεύματά μας μετὰ μεγάλης ἀνδρείας διέτρεξαν ἀναπεπταμένην χώραν 1200 ὑαρδῶν ἵνα ἐπιτεθῶσι κατὰ ἰσχυρῶς κεχαρακωμένης θέσεως, καλυπτούσης τὸ Τεκρίτ. Οἱ Ἰλδοὶ καὶ τὰ τυφεκοφόρα συντάγματα ἐκυρίευσαν τὰς δύο πρώτας γραμμὰς προξενοῦντα βαρείας ἀπωλείας.

Ἀπεκρούσαμεν ἀντεπίθεσιν τὸ ἱππικὸν ἐπετέθη κατὰ τοῦ ἐχθρικοῦ δεξιοῦ βορειόθεν καὶ ἐκυριεύσαμεν πλείονα χαρακώματα μεταμεσημβρίαν.

Τὸ Βρεττανικὸν καὶ τὸ Ἰνδικὸν ἱππικὸν ἐπήλασαν ὑπὲρ τὰ χαρακώματα καὶ κατέκοψαν ἀριθμόν τινα τῶν ὑποχωρούντων Τούρκων. Ὁ ἐχθρὸς φεύγων τὴν νύκτα ἐπυρπόλησε ἀποθήκας τινας καὶ ἀνετίναξε τρεῖς βλητοφόρους.

Κατελάβομεν τὸ Τεκρὶτ τὴν Τρίτην καὶ ἠχμαλωτίσαμεν 132 καὶ κατελάβομεν πολὺ ὑλικόν.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Ἀξιότιμε Κύριε,

Διὰ τῆς παρούσης ἐγκυκλίου λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ καταστήσω γνωστὸν εἰς τὴν ἀξιότιμον πελατείαν μου ὡς ἐπίσης εἰς πάντας ὅσοι μέχρι σήμερον μοὶ ἔκαμαν τὴν τιμὴν νὰ συναλλάττωνται μετὰ τοῦ ἐν Βαρωσίοις ἐρκομπσοῦ καταστήματός μου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Γεώργιος Μιχαηλίδης», ὅτι ἐπιθυμῶν ν' ἀποσυρθῶ ἐκ τοῦ ἐνεργοῦ ἐμπορίου ἐξεχώρησα ἀπὸ τῆς 13)25 Ἰανουαρίου 1918 εἰς τοὺς υἱούς μου Μιχαλάκην Γ. Μιχαηλίδην καὶ Βαρνάβαν Γ. Μιχαηλίδην ὡς μέρος ἐκ τῆς ἀγρησύσης εἰς αὐτοὺς ἀναλογίας ἐκ τῆς περιουσίας μου τὸ ἄνωθι μνημονευθὲν «Ἐμπορικὸν Κατάστημά μου μεθ' ὅλων τῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεών του καὶ οἱ ἐγγόνητοι υἱοί μου θὰ ἐξακολουθήσωσιν ἑταιρικῶς τὰς ἐργασίας τοῦ Καταστήματος ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἐπωνυμίαν

«ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ»

ἀλλὰ οἱαδήποτε πρᾶξις ἢ συναλλαγὴ αὐτῶν ὑπὸ ὄψει ὅτι ὁ μὲν κ. Μιχαλάκης Γ. Μιχαηλίδης θὰ ὑπογράφῃ:

GEO. MICHAILIDIS—ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

*ὁ δὲ κ. Βαρνάβας Γ. Μιχαηλίδης θὰ ὑπογ